

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARG. N^O 20 — 1 AUGUSTUS 1930

ZEEUWSCHIE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

ZOMER

HULST

DE JUBILEERENDE STAD IN 'T HARTJE VAN ZEEUWSCH VLAANDEREN

Dit jaar viert Hulst zijn 750 jarig bestaan als stad. Buitengewone feestelijkheden worden voorbereid om dit jubileum op waardige wijze te vieren; een der voornaamste voorbereidselen is wel het houden van een loterij, van welker opbrengst men een carillon, Hulst waardig, hoopt te kunnen koopen.

We willen hier iets vertellen uit de geschiedenis van dit Zeeuwsch-Vlaamsche stadje, dat een zeer bewogen verleden achter den rug heeft.

In 1180 kreeg Hulst van Philips van de Elzas stadsrechten. De charter, waarin deze rechten waren neergelegd, en waarmee de feitelijke geschiedenis van de stad begint, is verbrand, maar werd later vernieuwd (in 1270) door Margaretha, dochter van Boudewijn van Vlaanderen.

De stad bleef echter nog onbeschermd; het eigenlijke stadsrecht bestond in vrijdom van tolleren door geheel Vlaanderen; in dien tijd een factor van groote betekenis voor het economisch leven.

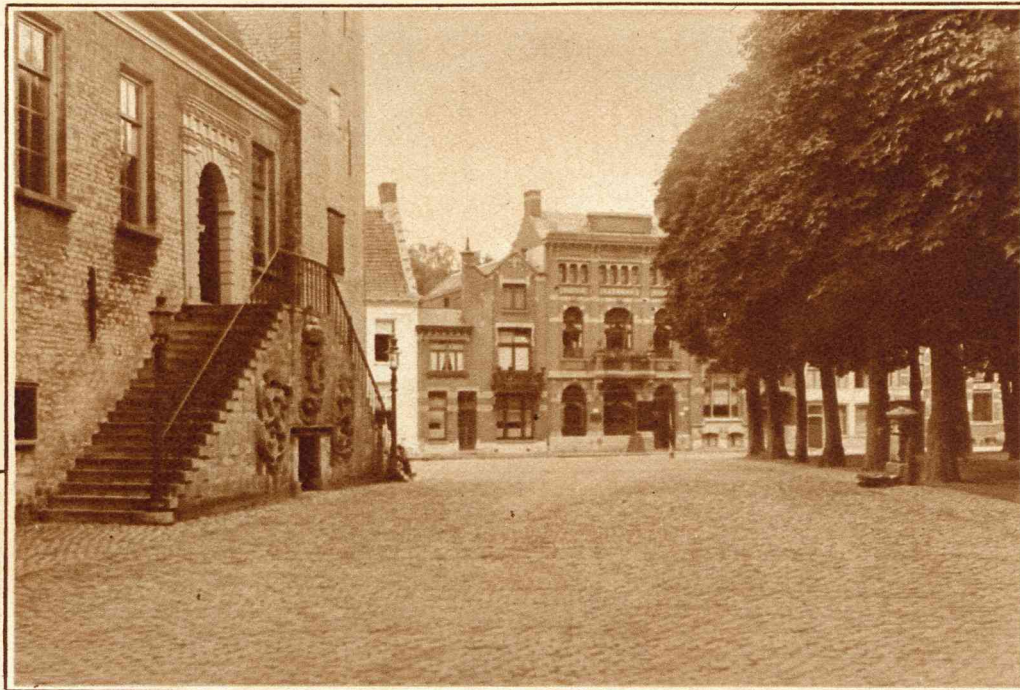
Maar de behoefte aan wallen deed zich spoedig gevoelen. Deze verzezen echter eerst in het jaar 1426. Het was dan ook noodig. Een tijdperk van oorlogen brak aan; in 1453 werd de stad

nog talrijke andere fraaie schilderijen zijn ondergebracht.

Wat is Hulst nu?

Volgens een opgave in 1925 telt het stadje 4000 inwoners; het is het centrum van een landbouwstreek en gaat steeds vooruit, wat o.a. uit den nieuwbouw kan blijken. Het ligt nog geheel in zijn gave wallen weggedoken; toegang tot de stad geven drie poorten, waarvan de Gentsche poort de fraaiste is. De wallen zijn hoog en breed en mooi begroeid. De grachten zijn voor het grootste gedeelte dichtgegroeid en zeer ondiep; dit doet echter geen afbreuk aan de schoonheid.

Binnen de wallen liggen verschil-

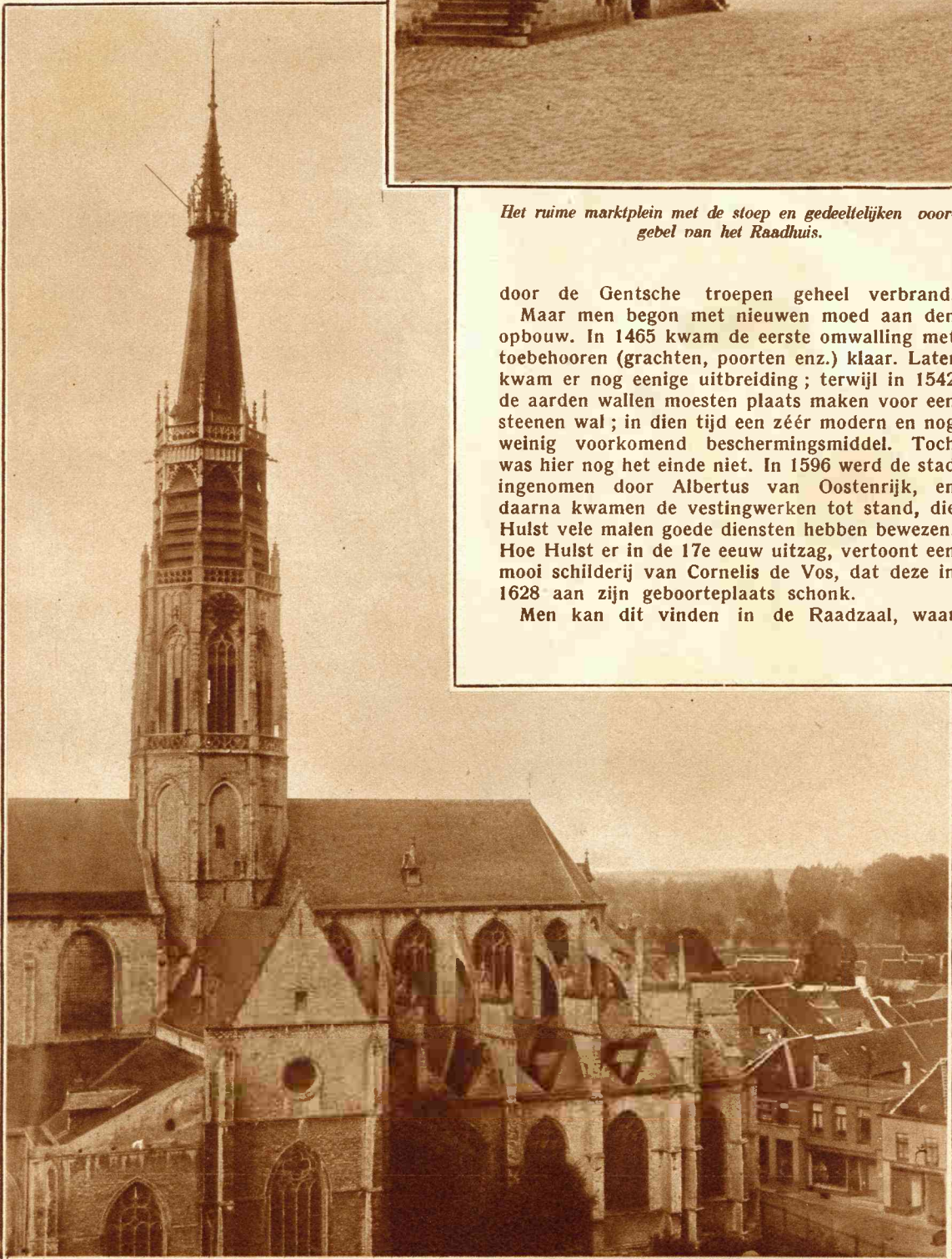

Het ruime marktplein met de stoep en gedeeltelijken oorgevel van het Raadhuis.

door de Gentsche troepen geheel verbrand.

Maar men begon met nieuwen moed aan den opbouw. In 1465 kwam de eerste omwalling met toebehooren (grachten, poorten enz.) klaar. Later kwam er nog eenige uitbreiding; terwijl in 1542 de aarden wallen moesten plaats maken voor een steenen wal; in dien tijd een zéér modern en nog weinig voorkomend beschermingsmiddel. Toch was hier nog het einde niet. In 1596 werd de stad ingenomen door Albertus van Oostenrijk, en daarna kwamen de vestingwerken tot stand, die Hulst vele malen goede diensten hebben bewezen. Hoe Hulst er in de 17e eeuw uitzag, vertoont een mooi schilderij van Cornelis de Vos, dat deze in 1628 aan zijn geboorteplaats schonk.

Men kan dit vinden in de Raadzaal, waar

Hulster tafereeltje: Een ondervetsch deurtje.

Een kijkje op den fraaien toren, een gedeelte van de Willebrorduskerk, die van pl.m. 1200 dateert. De toren zal dit jaar hopelijk nog van een carillon worden voorzien als feestgave.

lende mooie, oude gebouwen. Daar is in de eerste plaats de Willebrorduskerk, een bouwwerk, dat van pl.m. 1200 dateert. Het is echter niet in den oorspronkelijken toestand bewaard gebleven, want in 1549 brandde de toren af, en in 1652 gebeurde dit opnieuw (nadat hij vanzelfsprekend eerst was opgebouwd.) Toen

De schilderachtige grachten en wallen van 't stadje Hulst, die in de zestiende eeuw tot stand kwamen.

gingen ook ongeveer 150 huizen in vlammen op. Daarmee was het echter nog niet afgelopen. De toren scheen een bijzondere aantrekkingskracht op den bliksem uit te oefenen, want hij brandde nog twee malen af; n.l. in 1663 en in 1876. Toen werd hij voor de vijfde maal opgebouwd, en wel naar het ontwerp van Dr. Cuypers. De toren is 85 M. hoog en een der fraaiste, die men in Zeeland vindt.

Ook de kerk zelf bleef in den loop der tijden niet gespaard; de beeldenstorm richtte ook daar verwoestingen aan. Tot voor kort werd de kerk

door Katholieken en Protestanten te zamen gebruikt; nu echter hebben de Protestanten hun deel verkocht.

Het stadhuis, dat in 1528 werd gebouwd, in gothischen stijl, heeft mede veel geleden. De Franschen hebben er tijdens de overheersching leelijk huisgehouden, maar het inwendige bevat vele schatten. We noemden reeds de schilderijen; ook

wordt er het stedelijk archief bewaard, dat zeer veel kostbare stukken bevat.

Voorts zijn er nog eenige andere fraaie gebouwen.

In de Steenstraat staat het z.g. Landshuis, dat in 1655 gebouwd werd op de fundamenteën van het vroegere; het diende voor vergadergebouw van schepenen; ook de vier-schaar sprak er recht. Nu nog vinden we er het kantongerecht in gevestigd. Aan vroegere tijden herinneren o.a. nog een kostbare marmeren schouw en een schilderstuk van Jordaens, dat de gerechtigheid voorstelt. Het Landshuis is nu Staatseigendom geworden.

Voorts zijn er nog overblijfselen van oude kloosters. O.a. is er nog de wijkplaats van de

De Steenstraat te Hulst met links den toren van het Huis ten Duinen, een oud klooster, en rechts dien van het Landshuis.

De Gentsche Poort, een der drie oude stadspoorten, buiten welke men nog steeds de stad niet betreden kan.

abdij Ten Duynen; een huis met een mooien toren; nu particulier bezit.

Verder noemen we nog de wijkplaats van Baudeloo.

Hulst is een fraai stadje met breede straten en een mooi beschaduwde marktplein. Een van die oude stadjes, waar stemming is; waar men zich dadelijk thuisvoelt. Het heeft zich in den loop der tijden goed gehouden en heeft misschien nog een mooie toekomst voor zich; vooral, wanneer het kanaal Terneuzen—Hulst werkelijkheid zal zijn geworden. We wenschen de inwoners van harte geluk met dit kostbaar jubileum, dat zij ongetwijfeld op grootsche wijze zullen vieren.

v. B.

Landschap nabij Goes in den hooitijd.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo, hallo! hier is het persbureau van den officieelen Zeeuwschen Omroep. 't Navertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Sas v. Gent, dat ter eere van het a.s. koninklijk bezoek de gemeenteraad / 300 ter beschikking heeft gesteld van het feestcomité, dat daarop aan het program, dat reeds bazuingeschal en klokgelui vermeldde, kanongebulder heeft toegevoegd. Dit laatste had weer tot gevolg, dat een drogist voor het hooge gezelschap gratis schrikpoeders beschikbaar stelt.

Uit Breskens werd ons geseind, dat de koopman M. een zoo goed als nieuw rijwiel, waaraan nog bevestigd was 'n lantaarn met belastingplaatje, tegen de Ned. Herv. kerk te Oostburg had gezet. Toen de man even later terugkeerde, was de fiets verdwenen. Een der omstanders, die de mogelijkheid opperde, dat het vehikel tot 'n andere kerk was overgegaan, werd terecht door de politie het zwijgen opgelegd.

Men meldt ons uit Goes, dat ter eere van een in 't huwelijk tredend hopman de padvinders bij 't stadhuis een eere-wacht gevormd hadden, om de eerste schreden van den moeilijken huwelijksweg te banen. Met dit huwelijk zal 't dus niet „misloopen”.

In een Zeeuwsch stadje verklaarde eergister tijdens de raadszitting een republikeinsch lid tot

aller verbazing, dat men geen presidenten moest scheppen.

De betrokken vroede vader meldde ons, dat hij nogal eens overhoop ligt met vreemde woorden; hij had „precedenten” bedoeld.

Men berichtte ons uit Vlissingen, dat de kermis het dit jaar heel slecht gemaakt heeft; behalve aan waterzucht leed deze oude instelling aan bloedarmoede en verval van krachten.

Momenteel wordt Zeeland bereisd door Engelsche zeelui met Perzische tapijten. De eersten hebben echter nooit Engeland en de tweede nooit Perzië gezien. Wanneer het alleen aan de Zeeuwsche politie ligt, zullen deze fantasten spoedig

met de Nederlandsche Justitie kennis maken. Het valt helaas te vermoeden, dat zij behalve hun tapijten ook hun matten reeds opgerold hebben.

In tegenstelling met de loopende geruchten kunnen we met zekerheid zeggen, dat er nog altijd eenige Zeeuwen zijn, die de Antwerpsche wereldtentoonstelling nog niet bezochten.

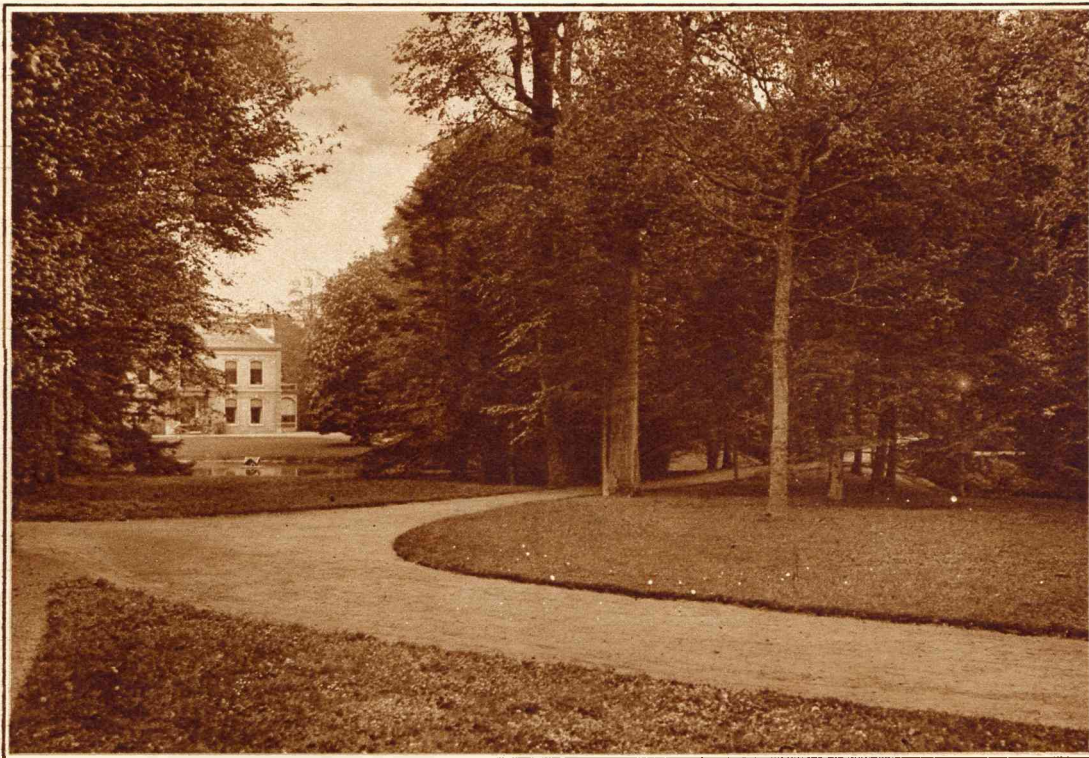
Twijfelaars aan het succes van het a.s. openluchtspel te Hulst kunnen we gerust stellen. Met de open lucht is het reeds in orde en ook met het spel zal het wel boteren.

Een Arnemuidenaar, die bij vergissing te Vlissingen in een sneltrein gestapt was, zag tot

zijn teleurstelling Arnemuiden aan zijn neus voorbijgaan. De gehechtheid aan zijn geboorteplaats bleek zoo groot, dat hij er tot ontsteltenis van medereizigers een doodensprong uit de coupé voor over had. De geschrokken passagiers alarmerden te Goes den stationschef; deze deed het de politie, die zoeken ging naar 't lijk, maar eindelijk den acrobaat gezond en wel thuis vond.

Het zangconcours te Axel heeft maar matige belangstelling gevonden. Er waren meer zangers dan luisteraars. Sombere mensen wijten dit aan 't slechte weer, maar optimisten gelooven, dat de Zeeuwen muzikaler worden.

Hier is nu verder niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

Een der prachtige Walchersche buitenplaatsen in de omgeving van Domburg.

VAN KINDEREN EN KIEKEN

Wij ontvingen naar aanleiding van het onlangs gepubliceerde „Spelende kinderen op het land van Hoboken” een artikelje, dat wij om den gevoeligen, opgewekten inhoud en prettigen vorm gaarne een plaatsje in „Groot Rotterdam” verleenen. Het deed ons tevens genoegen, dat uit het geschrevene zoo duidelijk een oprechte waardeering voor ons, dikwijls niet gemakkelijk, werk bleek.

Red. : „Groot Rotterdam”.

„Juffrouw, juffrouw! We staan in de krant.... heusch waar.... kijkt u maar.... in Groot Rotterdam.... kijk maar....!”

Opgewonden drong het troepje schoolkinderen om me heen. Een blad werd onder mijn neus geduwd en vele spichtige vingertjes wezen heftig: „Daar juffrouw!”

De bel van kwart voor 9 was werkelijk een stoornis. Slechts noode lieten de kinderen, die niet in mijn klas hoorden, zich uit het lokaal dringen; mijn eigen leerlingetjes wilden al maar praten over dat wonderlijke.... Dickie in de krant.... in Groot-Rotterdam.... en Jans.... en Piet.... en Hendrik.

Wat een afgunst onder de onfortuinlijken, die niet door den fotograaf „genomen” waren.

Het tijdschrift werd met punaises opgepunt aan het telraam en telkens dwaalden de kinderoogen naar die mooie plaat, Dickie en Jan en Piet in aandachtige beschouwing van hun vischvangst in een potje....

Ook ik wierp vele blikken naar de aardige kiek.... en herinneringen kwamen in me op. Zoo vaak in de laatste maanden waren er laatkomers geweest.... na het luiden van de schoolbel schoven ze binnen met hangend hoofd en schuwe oogen, want te laat komen is een ernstig vergrijp in de klas. Orde en regelmaat moeten er zijn, nietwaar?

Op mijn vraag waar ze zoo laat vandaan kwamen, ving ik maar wat vaak het nauw-hoorbare: „Land van Hoboken” op.

En ik begreep het dan wel... gespeeld... gera-vot... gedwaald op die heerlijke, groote vlakke, dien speeltuin vlak bij school... natuurlijk den tijd vergeten.

„O, o,” heb ik vaak gemopperd, „jullie met je „Land van Hoboken”. Moet je daarom de school vergeten? Ik zal eens een agent sturen om alle kinderen op te halen, die onder schooltijd blijven spelen....”

En nu was daar dat tijdschrift met al die aardige kiekken van kinderspel en kindervreugde. Hoe aandachtig tuurde het drietal op den omslag in het potje. Ach Dickie.... ik wilde, dat je voor mijn sommen en lessen ook zoo’n aandacht had.... Hoe glunderde de ondeugende toet van Jan, nu hij zijn liefhebberij: „vischjes vangen” kon botvieren.

En Hendrik, die speelsche Hendrik, die altijd maar van de les afdwaalt, alles in de klas opmerkt, behalve juist datgene, waar hij van leeren moet.... hij troont daar zoo zoet en fier op zijn zandhoop.... als een prins!

Ach, wat begreep ik de kinderen weer ineens goed. Was het niet veel heerlijker voor hen om te ravotten in zand en gras! Zelf had ik hen ook wel eens gadegeslagen als mijn weg door dat onvolprezen: „Land van Hoboken” leidde. Hier geen rijen sommetjes.... of taaljesjes....

Spel.... en zon.... en gras.... en zand.... water en visch.... een paradijs voor kinderen. En was het eigenlijk wonder, dat onder dat genotvol spelen de tijd vergeten werd.... en de school met zijn eentonige bankenrijen.... netjes gekruiste armen.... en zoet naast elkaar geplante voeten verre bleef?

Jan en Dickie hebben dadelijk om twaalf uur voor mij ook een tijdschrift gekocht in den grooten boekwinkel op den Binnenweg. („Daar hangt ie voor ’t raam, juffrouw.”)

De titelplaat en alle kinderkiekjes binnenin heb ik netjes uitgeknipt, opgeplakt en in ’t lokaal opgehangen.

Jij Janusje met je verwarde krullebol.... en altijd vuile handen....

Kobus, met je eeuwig afzakkende kousen en gescheurde blouse....

Lien.... de Lien met het te lange pony-haar in haar oogen en de jurk zonder behoorlijke sluiting....

Als jullie nu nog eens op ’t nippertje of na ’t luiden van de bel binnen komen sluipen.... hoofd hangend.... en oogen schuw.... en mijn scherpe ooren van geoefend onderwijzeres vangen op: Land van Hoboken.... dan zal ik nog wel mopperen.... nietwaar, orde en regelmaat moeten er zijn.... maar mijn oogen zullen tegelijk dwalen naar de blijde kinderkieken van Groot-Rotterdam... en mijn oordeel over jullie zal zeer mild zijn....

Juli, 1930.

EEN ONDERWIJZERES.

Spelende kinderen aan het strand te Oostvoorne.

Toen ik de titelplaat beschouwde, kon ik werkelijk een kreet van verrassing niet weerhouden.... want daar stonden ze, groot en duidelijk.... en ik herkende ze dadelijk.... Dickie en zijn broer.... en die.... o, dat was Piet uit de vijfde klas, die enkele jaren geleden bij me heeft gezeten.

„En er staan er nog meer in, juffrouw.... binnenin, kijkt u maar!”

Zoo haastig sloegen Dickie’s zenuwachtige vingers de bladen om, dat zijn broer verontwaardigd uitriep: „Jô pas toch op.... scheur het nou niet....”

En bij het zien van de middenpagina’s viel ik weer van de eene verrassing in de andere.

„Dat is werkelijk Piet, en, o.... is dat jouw zusje niet, Gerard? en och, hemel, op die zandhoop.... Hendrik.... mijn woeligste leerling.... wel, wel, wat een mooie kiekken.... wat een fijn blad!

De kinderen, die aandachtig mijn gezicht bestudeerd hadden, verkneukelden zich in mijn zoo duidelijk getoonde verbazing. Druk vertelden ze van hun spelen op het „Land van Hoboken” en hoe een mijnheer hen gevraagd en toen een fotograaf hen gekiekt had.... zoo leuk, juffrouw, zoo leuk!

Aan het Oostvoornesche strand is het „Knus en zeer gezellig.”

Waar is mijn Vader?

W e drongen vooruit, en keken neer op een smalle trap.
Vlak vóór ons, bijna in tweeën gevouwen, lag het lichaam der vrouw. „Verschrikkelijk,” zei Burton heesch. „Wie is 't?”

DRIE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

EEN KIST MET PORCELEIN

W e droegen haar de kamer in en legden haar op de rustbank. Haar lange haar viel los over het gezicht, en een lange, magere hand hield nog haar japon bij de borst vast. Nu eerst zag ik, wie het was — Ellen Butler!

Zij leefde nog, maar daar was ook alles mee gezegd. Wij stonden om haar heen en zagen op haar neer met machteloos medeliden. Een stroom koude nachtlucht kwam langs de trap, van een open deur beneden, en deed het neerhangende licht heen en weer zwaaien, waardoor onze schaduwen een soort spokendans uitvoerden over haar bleke gezicht.

Ik was te diep geschokt om mij te verbazen. Burton had haar hoed opgeraapt en legde dien naast haar neer.

„Ze kan nog zoowat een uur leven, zou ik zeggen,” sprak een der journalisten. „Kijk even, of Gray er is, hè Jim? Hij is er meestal 's Zaterdags.”

„Is 't... miss Maitland?” vroeg Burton, met vreemd gedempte stem.

„Nee — 't is de weduwe van Henry Butler,” antwoordde ik, en ineens waren de drie mannen weer reporters.

Gray was er en kwam onmiddellijk. Hoe verbaasd hij ook geweest moet zijn, daar een vrouw te vinden, stervende, hij zei er niets over. Hij zei, dat ze nog ongeveer zes uren kon leven, maar er was geen redding mogelijk. We lieten een brancard komen, en toen die bellend den hoek om kwam, had de Witte Kat, voorzoover het dit verhaal betreft, afgedaan.

Drie detectives en eenige journalisten maakten dien heelen nacht en den volgende dag jacht op Schwarz, om zijn lezing van het geval te vernemen, maar hij hield zich verborgen. Hij had een voorsprong van een uur, van het oogenblik, dat hij het licht had uitgedraaid en langs de trap was ontlucht. Zelfs in haar doodstrijd was Ellen Butler, vol haat, hem nagegaan, maar boven aan de trap hadden de krachten haar begeven.

Juist toen ik thuiskwam, hield een rijtuig, met Fred en Edith, voor de deur stil. Ik liet hen niet uitstappen: een paar woorden, zonder naderen uitleg, en ze reden snel naar het ziekenhuis.

Katie liet mij binnen, en ik gaf haar wat geld om op te blijven en op 't huis te passen, tot wij terug waren. Toen nam ik een taxi en reed ook naar het ziekenhuis.

Het was zeer stil in het gebouw. De lift, onverlicht, kroop spookachtig op en neer; mijn voetstappen op de vloertegels weergalmden boven mijn hoofd. Een nachtwaker, met viltten pantoffels aan, liet mij binnen en bracht me naar boven.

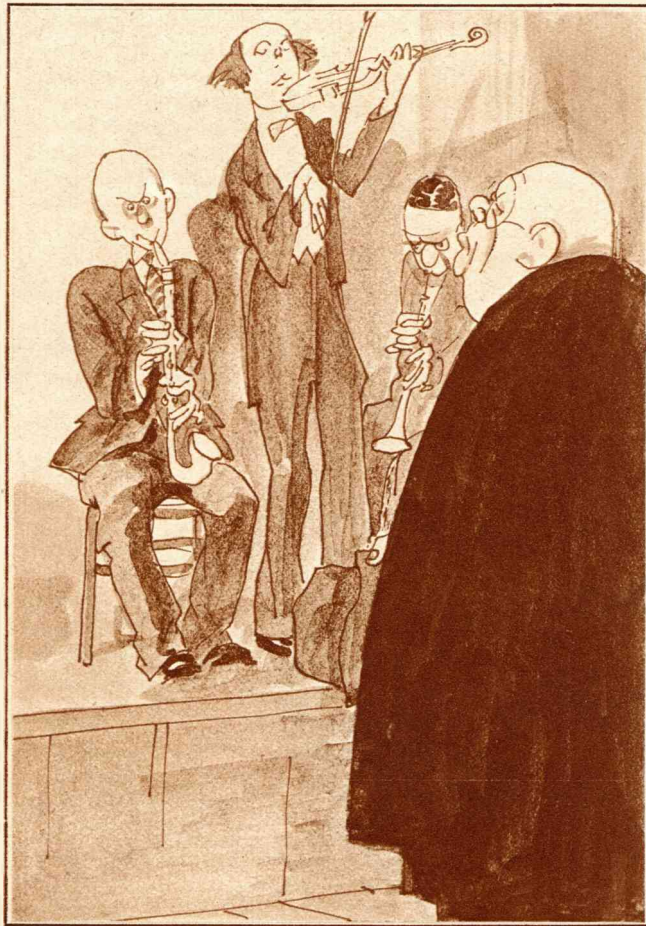
Ik moest lang wachten: de dokter was de patiënte aan 't onderzoeken, en een verpleegster, met een kom water en een aantal handdoeken, kwam de kamer uit, en een andere ging met watten naar binnen. En toen kwam de dokter naar buiten, in een witte jas met hoogopgerolde mouwen, en zei, dat ik binnen kon gaan.

Het dek was opgetrokken tot de kin der gewonde, en daar netjes omgeslagen. Er was geen schijn van kleur in haar gelaat, en het haar was tot een dikken knot opgebonden. Zij ademde langzaam, maar regelmatig, en haar trekken waren ontspannen, rustiger dan ik ze ooit gezien had. Toen ik aan den voet van het bed stond en naar haar keek, begreep ik, dat de zekere dood niet onwelkom was.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Edith was tot dan toe kalm geweest, maar toen ze mij zag, verloor ze haar zelfbeheersching. Ze legde haar hoofd op mijn schouder en snikte haar schrik en afschuw uit. Wat Fred betreft, door zijn levendige verbeelding was hij zeer gevoelig voor het lijden van anderen. Terwijl hij daar naast het bed zat, las ik op zijn gezicht, dat hij ieder on-

Professor Priem Pruttelt:

„Moderne jazzmuziek is het uitboren van een kies op muziek gezet....

vriendelijk woord herriep, dat hij over Ellen Butler ooit gezegd had.

Zij was bij kennis — dat bleek na eenige oogenblikken. Eéns vroeg ze om water, zonder haar lippen te openen, en Fred schoof een stukje ijs tusschen haar bleke lippen. Later in den nacht keek ze even op, en zag mij aan.

„H — sloeg op — mijn hand,” zei ze moeilijk, en sloot toen haar oogen weer.

In die lange nachtelijke uren vertelde ik fluisterend, wat er gebeurd was, voorzoover ik het wist, en er kwam een nieuwe trek van vriendelijkheid in Fred's gelaat, als hij naar haar keek.

's-Morgens leefde ze nog, en kwam zelfs iets bij van den schok. Ik haalde Fred ertoe over, Edith naar huis te brengen, en ik nam haar plaats naast het bed in. Om acht uur bracht iemand mij koffie, en om negen uur moest ik de kamer uit, wijl er een consult van vier doktoren zou plaats hebben. Bijna onmiddellijk werd er besloten tot 'n operatie.

„Dat is de eenige kans,” zei een grijze chirurg mij. „De familie vindt het goed, denk ik?”

Ik kende geen andere familie dan Edith, en die zei door de telefoon, dat gedaan moest worden, wat het beste geacht werd.

Ik hoopte een soort verklaring van de gewonde vrouw te verkrijgen, voor ze naar de operatie-zaal werd gebracht, maar ze zag er zoo zwak uit, dat ik

dat idee weer liet varen. Het duurde twee dagen, eer ik iets van haar vernam, en in dien tijd was veel mij duidelijk geworden.

's-Maandags bracht ik Margery naar Bellwood. Zij had het nieuws omtrent mevrouw Butler kalmer opgenomen, dan ik verwacht had.

„Ik geloof niet, dat ze heelemaal normaal was, de arme ziel,” zei ze huiverend. „Ze had er veel verdriet gehad. Maar wat vreemd — een moord en een poging tot moord, in die kleine club — in één week tijd!”

Zij legde geen verband tusschen beide feiten, en ik liet het er maar bij. Eens, in den trein, sprak ze mij plotseling aan, nadat ze minuten lang had zitten peinzen.

„Denk je niet,” zei ze, „dat we aan een soort moordmanie moeten denken, en dat ze geprobeerd heeft, mij te doden met chloroform?”

„Ik zou 't niet denken,” antwoordde ik ontwijkend. „Ik geloof eerder, dat er werkelijk iemand langs het dak van de veranda is binnengekomen.”

„Ik ben bang,” zei ze, de handen stijf samenknijpend. „Waar ik ook ga, overal gebeurt er iets, dat ik niet begrijp. Ik doe mijn best, nooit iemand te hinderen, en toch — overkomen me zulke verschrikkelijke dingen. Ik ben bang — om terug te gaan naar Bellwood, terwijl tante Jane nog niet terecht is, en jij... in de stad.”

„Ik heb je nogal wat geholpen!” antwoordde ik bitter. „Kun je één oogenblik noemen, dat ik je tegen je verdriet of angst heb kunnen beschermen? Ik liet je waarachtig stil chloroformeeren, tot op 't randje van den dood, voor ik je vond.”

„Maar je vond me toch,” troostte ze mij. „En alleen maar het bewustzijn, dat je alles doet, wat je kunt....”

„Hoe weinig 't ook is,” vulde ik aan.

„Het doet zoo goed, een vriend te hebben, op wien men altijd rekenen kan,” vervolgde zij, en het vriendelijkheidje steeg mij naar het hoofd. Had zij niet juist op dat moment een stofje in haar oog gekregen, ik geloof, dat ik Wardrop zonder aarzelen verwonnen en vertreden zou hebben. Nu verwon ik enkel het stofje, lang in één van haar blauwe oogen kijkend — hetgeen niet half zooveel voldoening geeft als in twee — en toen waren we in Bellwood.

Wij vonden miss Letitia en Heppie in de benedenhall, de laatste op haar knieën met een bijl. Tusschen hen in stond een pakkist, en zij waren druk aan 't onderhandelen, hoe ze die open zouden krijgen.

„Geef hier de bijl,” zei miss Letitia, op 't moment, dat wij binnenkwamen, „je hebt nu al kachelhoutjes genoeg voor twee dagen.”

Met de bijl midden in de lucht werd ze ons gewaar, maar ze liet het wapen toch op den vijand neerkomen, en onze begroeting had plaats tusschen het houwen door.

„Kom binnen” — bom — „'t zal wel verkeerd bezorgd zijn,” — bom — „maar de vracht is betaald. Als 't spuitwater is....” — bom —. Er brak iets daarbinnen.

„Als 't spuitwater is,” zei ik, „dient 't voor inwendig gebruik, niet voor hal kleeden.” Geleidelijk nam ik de bijl over. „Ik herinner me een geval, dat een flesch haarwater stuk viel op een karpert, en een poos later zag 't er uit als een tijgerhuid.”

Ze keek achterdochtig toe, terwijl ik de kromgebogen spijkers recht wrong en de plankjes loswerkte. Wat nieuwsgierigheid betreft, was miss Letitia een echte vrouw; met eigen hand trok ze hoopen houtwol te voorschijn, en verzamelde het op een blauw schort van Heppie, dat op den grond lag uitgespreid.

Het artikel, dat bezweken was onder de kracht van miss Letitia's zeventig jaren, lag bovenop. Het was een theepot geweest, van een fraaie steen-

soort. Ik heb nu even geroepen, uit mijn werk-kamer, en de dame, die mij terechtwijst, zegt, dat 't Kroon-Derby was. Toen kwamen er een massa kopjes en schoteltjes, en nog meer artikelen van hetzelfde materiaal. Ten slotte, toen de opwinding begon te luwen, werd er een broodrooster gevonden onder in een hoek, en de „O”'s en „Hé”'s kwamen opnieuw.

Eerst toen miss Letitia het allemaal op de tafel in de eetkamer had uitgesteld, en Margery, in-tusschen van haar overkleeren ontdaan, het moois van alle vier de hoeken bewonderd had, begon miss Letitia te vragen, waar het vandaan kwam.

Er was geen naam of teken van een afzender, maar terwijl miss Letitia een geschil met Heppie had in de keuken, en Bella de hall aanveegde, sprak Margery dezelfde gedachte uit, die ook in mij was opgekomen.

„Als — als tante Jane — gezond was,” zei ze met trillende stem, „zou 't juist iets voor haar zijn.”

Ik was van plan geweest, aanstonds naar de stad terug te gaan, maar tante Letitia was door de kist in een bijna zonnig humeur geraakt, en zij hield niet op, voor ik meeging naar de kamer van miss Jane, om te zien, hoe die in gereedheid was gebracht voor den terugkeer van de bewoonster.

„Ik kan niet zeggen, dat ik begrijp, waarom Jane Maitland midden in den nacht uit ging,” zei ze. „Een soort gekkin is ze altijd geweest, en volwassen is ze nooit geworden. Maar als ik haar een beetje ken, komt ze terug en wordt ze bij de familie begraven, al was 't alleen maar om te zorgen, dat de man van Mary eruit moet.

En nu nog iets, Knox,” ging ze voort, en ik zag dat haar oude handen beefden. „Ik heb u den laatsten keer gezegd, dat ik géén parels kwijt was. De helft van die parels was van Jane, en — ze had het volste recht, om er negen-en-veertig te nemen, als ze wou. Ze — ze had me verteld, dat ze er een paar wou wegdoen, en dat was ik vergeten.”

Ik geloof, dat het de eerste leugen was, die ze ooit had uitgesproken in haar nauwgezet oud leven. Ik vroeg me af, of ze gelijk had: had miss Jane de parels genomen? En waarom?

Wardrop was uit op een lange wandeling. Hij kwam tegen vijven terug, en miss Letitia was aan 't redeneeren over ondergoed van negerkindertjes, dus hadden Margery en hij een half uurtje vrij voor elkaar. Ik had natuurlijk geweten, dat dit komen zou, maar was toch zoo weinig met mijn gedachten bij tante Letitia, dat ik niet wist, of 't ging over wit ondergoed voor zwarte kindertjes of omgekeerd.

Toen ik eindelijk los kwam, stond Bella mij op te wachten in de hall. Haar oogen waren rood van 't huilen, en ze had een verkreukelde krant in de hand. Ze begon opnieuw te snikken, toen ze probeerde te spreken, maar ze gaf me de krant, en wees met een groven werkvinger naar een kolom op de eerste bladzijde. Het was 't bericht van het tragisch en geheimzinnig ongeval, dat mevrouw Butler overkomen was. Er werd geen melding gemaakt van Schwartz.

„Is ze... dood?” kon Bella eindelijk uitbrengen.

„Nog niet, maar er is heel weinig hoop.”

Schreiend en schokkend, terwijl ze zat op haar geliefde plaats, de trap, vertelde Bella mij kort, dat ze bij mevrouw Burtler had gediend van haar zestiende jaar af, en pas was weggegaan, toen het huishouden, door den dood van den echtgenoot, was opgebroken. Meer kon ik niet uit haar krijgen, maar langzamerhand werd Bella's aandeel in de gebeurtenissen mij duidelijk.

Langzaam ook — het was mijn eerste onder-vinding van die soort — vormde ik mij een eigen theorie. Het was een vreemde, maar die scheen te passen op de feiten, die ik kende. Het verhaal van Wardrop dien middag gaf mij meer licht.

Hij zag er beter uit, dan toen ik hem den laatsten keer gezien had, maar het nieuws omtrent mevrouw Butler trof hem zeer. Hij had 't in de krant gelezen, evenals Bella, en bijna fier sprak hij mij aan, toen ik de bibliotheek binnenkwam. Margery zat op haar oude plaats voor het raam, naar buiten kijkend — en ik herkende dat moedeloos neer-hangen van haar schouders.

„Is ze bij haar bewustzijn?” vroeg Wardrop gretig, wijzend op het krantenbericht.

„Nee, op 't oogenblik niet — tenminste, 't is niet waarschijnlijk.”

Dat antwoord scheen hem te verlichten, maar

slechts voor een oogenblik. Toen begon hij zenuw-achtig heen en weer te loopen, klaarblijkelijk aarzelend, wat hij doen zou. Hij scheen tot een besluit gekomen te zijn: hij schoof een stoel voor mij naast dien van Margery.

„Ga zitten, en luisteren jullie alle twee,” zei hij. „Ik heb heel wat te zeggen, en ik wou het jullie beiden zeggen. Als Margery de heele geschiedenis gehoord heeft, zal ze waarschijnlijk geen grein achtting meer voor me hebben. Maar ik kan er niets aan doen — ik moet vertellen al wat ik weet — ofschoon 't eigenlijk nog zoo heel veel niet is. Ik was gisteren niet zoo onnoozel, als jullie dachten, Knox; ik wist, waar de dokter heen wou. Maar ik kon niet vertellen, wie meneer Fleming vermoord heeft, want waarachtig, ik wist 't niet.”

DAAROM

*Ik ben mesjokke op muziek.
Ik heb een pathesfoon.
Ik heb een reuze radio
En ook een saxofoon.
Ik heb 'n mondharmonica,
Alsook 'n schuiftrompet.
En vier bazuinen staan er op
De hoeken van mijn bed.
Ik heb een piano en 'n pauk.
'n Cymbaal en mandoline.
'n Hobo, banjo en 'n fluit
Kun je ook bij mij bezien.
Dan heb ik nog 'n soort gitaar,
Violon en een bas.
'n Rimba en 'n xylofoon
Nog helderder dan glas.
Mijn naam is zelfs muzikaal,
Ik heet Judocus Snaar.
En bovendien houd ik 't meest
Van 'n Mengelberg sigaar.
Ik hoop, dat al hetgeen ik zei
U in uw ooren knoopt.
En als u soms wat nodig hebt,
Mijn ZAAK naar binnen loopt.*

VIERHOUT.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

WARDROP'S VERHAAL

Ik moet beginnen bij den nacht, dat miss Jane verdween — óók al een ding, dat me wanhopig maakte. Hoe konden jullie denken, dat ik daar de hand in gehad had, terwijl zij als een moeder voor me is geweest? Als ze dood is, kan ze mij niet meer vrij pleiten; als ze nog leeft, en als we haar vinden, zal ze vertellen, wat ik jullie vertel — dat ik van het heele ellendige geval niets weet.”

„Daar ben ik van overtuigd, Wardrop,” viel ik hem in de rede. „Bovendien geloof ik, dat ik dat geheim eindelijk doorgrond heb.”

Margery keek mij aan, maar ik schudde het hoofd; het was nog te vroeg om mijn gedachten uit te spreken.

„De omstandigheden, die mij in verdenking brachten, waren erg genoeg, maar met miss Jane hadden ze niets te maken. Ik zal nog wat verder moeten teruggaan — naar den tijd, dat meneer Butler schatmeester was; je vader, Margery, was zijn kassier.

Butler was geen zakenman. Hij liet te veel verantwoordelijkheid aan zijn ondergeschikten over, en daardoor was hij niet tegen Schwartz opgewassen. De kassier werd onvoldoende gecontroleerd, en Butler was slordig. Je zult je de crisis nog wel herinneren, Knox, waar drie banken mee ten onder gingen, en toen bleek ook, dat er een massa geld van den staat zoek was. Daar had Fleming schuld aan. Het spijt me, Margery, maar het is nu geen oogenblik om de dingen te verbloemen. Het was Fleming, die 't geld in de gefailleerde banken had belegd, terwijl hij wist, wat er gebeuren zou. Toen de klap kwam, hebben

Butler's borgen, om zelf vrij te loopen, al wat hij bezat, ingepikt, tot den laatsten cent. Butler wou niet vluchten, en ging toen voor een half jaar de gevangenis in, voor een kleinere zaak, en toen hij vrij kwam, schreef hij aan Schwartz en Fleming; hij hield vol, dat hij onschuldig was, en vroeg een deel van het fortuin, dat zij gestolen hadden, om zichzelf en zijn vrouw te kunnen onderhouden, en hij dreigde met publicatie van sommige papieren. Kort daarna werd zijn lijk gevonden, op een erf bij „de Witte Kat”.

Margery was doodsbleeke, maar kalm. Ze zat, met saamgevochten handen in haar schoot, Wardrop aan te kijken.

„Het was een treurige zaak,” ging Wardrop gedrukt voort. „Fleming werd na Butler schatmeester, en nam Lightfoot als kassier. Zoo bleef de boel gedekt. Een- of tweemaal, toen er onverwacht geld moest komen, bleek de schatkist bijna leeg te zijn, en Schwartz sprong zelf bij. Ik kwam in Plattsburg als privé-secretaris van meneer Fleming, toen die schatmeester werd, en van 't eerste oogenblik wist ik, dat de boel zoo rot was als in geen anderen staat.

Schwartz en Fleming klampten zich aan elkaar vast. Ze haatten elkaar, en dat kwam vooral door het huwelijk van meneer Fleming met de vroegere verloofde van Schwartz.”

Margery keek mij aan, verbaasd en ongeloovig. Mijn zwijgend antwoord bevestigde Wardrop's woorden, en zij leunde achterover in haar stoel, slap en krachteloos. Maar zij verstond nog alles, wat Wardrop zei.

„De vrouw was een heel... gewoon persoontje, maar 't schijnt, dat Schwartz nog altijd om haar gaf, en kort na het huwelijk probeerde hij, meneer Fleming overhoop te steken. Zoowat een jaar geleden zei meneer Fleming, dat er weer een aanslag op zijn leven was gepleegd, met vergif; hij was erg van streek, en na dien tijd is hij nooit meer de oude geweest. Het ging slecht met de geldzaken — Schwartz en zijn bende stelden eischen, waaraan bijna niet was te voldoen, en daarbij... Fleming dorst 's avonds niet eens alleen uit te gaan. Hij nam een man in dienst, om hem te bewaken, een zekeren Carter, een gewezen kastelein uit Plattsburg. Toen 't ook hier in Manchester begon te spoken, nam hij Carter in huis als butler.

Toen begon de Leenbank zwak te staan. Als die sprong, kwam er een groot schandaal, en zou Fleming moeten aftreden. Ze hadden daarvoor een half miljoen wisseltjes van hem, zonder dekking, en de papieren met de handteekening van Schwartz dorst hij niet te laten zien.

Ik schaam me geducht voor de rest van de historie, Margery.” Hij bleef stil staan en zag haar aan. „Ik was verloofd met een meisje, dat alles ter wereld voor me betekende, en — ik was privé-secretaris van den staats-schatmeester, met een vorstelijk salaris!

Meneer Fleming kwam hier terug, toen de Leenbank op springen stond, en probeerde geld te krijgen om den toestand te redden. Met een half miljoen zou 't gelukt zijn, maar dat kon hij niet bij elkaar krijgen. Hij stond in precies dezelfde conditie als Butler, alleen was hij schuldig en Butler niet. Hij kreeg hier een beetje geld, en ik ging naar Plattsburg met wissels en brieven. Ik hoef niet te vertellen, wat ik daar heb door-gemaakt; ik kwam terug met honderd en tien duizend dollar, in een pakje in mijn Russisch-leeren tasch. En — met nog iets.”

Voor het eerst aarzelde hij, of hij verder zou gaan. Toen sprak hij vlugger voort, onze blikken vermijdend.

„Ik had bij me — niet in de tasch — eenige brieven, totaal vijf, geschreven door Henry Butler aan meneer Fleming, en uit die brieven bleek, hoe Butler de dupe was geworden, dat hij slordig was geweest, maar niet oneerlijk. Had Butler die brieven bij het proces kunnen toonen, dan was alles heel anders gelopen.”

„Wou je die brieven verkoopen?” vroeg Margery verontwaardigd.

„Ik was 't van plan, maar ik deed 't niet. Het was me tenslotte een beetje te vies. Ik ontmoette mevrouw Butler voor den tweeden keer van mijn leven, hier aan de poort, toen ik dien avond van den trein kwam. Zij had aangeboden, de brieven te koopen, en ik had ze meegebracht om ze haar te verkoopen.”

(Wordt voortgezet)

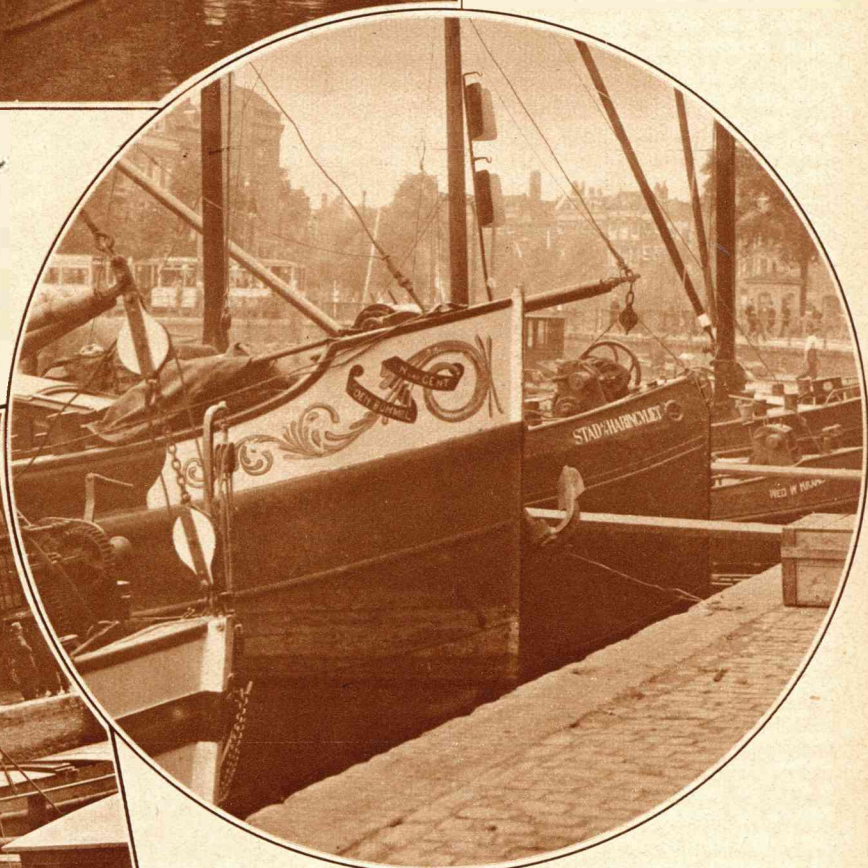

Een druk punt van de binnenvaart vormt de Nieuwe Haven. Hier kan men steeds een „woud van masten” gewaar worden.

Behalve om haar pracht-haven Cool-singel met de machtig mooie gebouwen enz. enz., is Rotterdam terecht bekend om haar drukke en levendige binnenscheepvaart. Wat die scheepvaart in de stedelijke bedrijvigheid en in het stadsbeeld eigenlijk beteekent, kan men het best voelen, als men zich eens even de groot-stad indenkt zonder al die schepen in de binnenwateren. Inderdaad, Rotterdam met al zijn min of meer unheimische verkeersdrukte, die nu eenmaal 't noodzakelijke kwaad van een wereldstad is, zou o i. leeg en ongezellig zijn! Neen, wij moeten die prettige levendigheid zien van al die schepen in de binnenvaart. Het geeft een gevoel van werkzaamheid, van bloei, van „bij de pinken” zijn. De binnenscheepvaart schenkt niet alleen

De Binnenscheepvaart te Rotterdam

EEN PRETTIG EN LEVENDIG BEWEEG

Een fraaie kiel, in het binnenwater aan de Blaak.

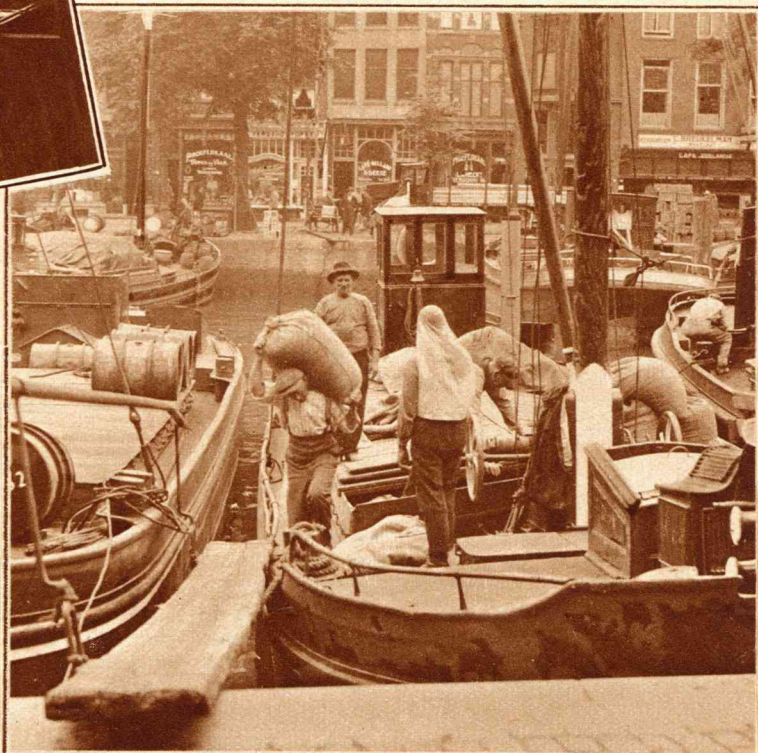
De kleurige schipperswasch waait in den wind!

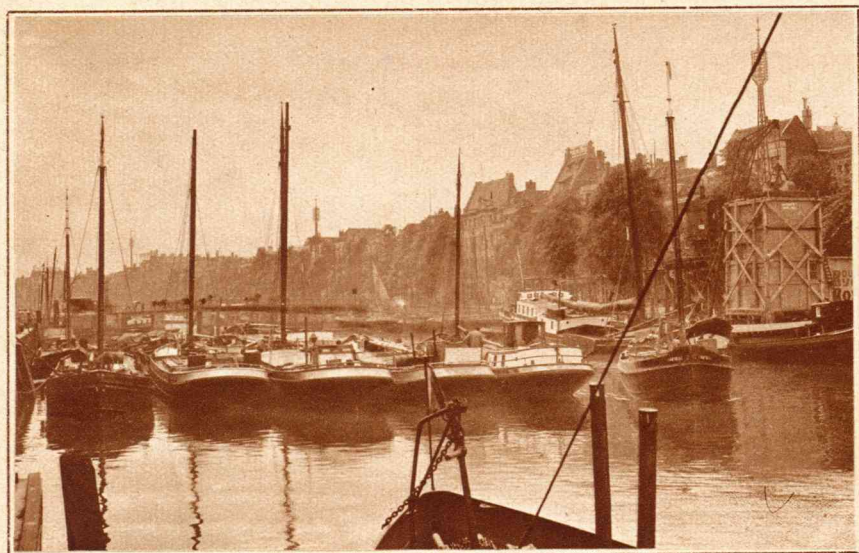

Schippersjeugd aan den maaltijd. De kinderen kozen het frissche dek als openlucht „eetzaal”.

De werkzaamheid aan de Spaansche Kade, waar vele beurtschippers komen laden en lossen.

De niet krijszuchtige „vloot“ in de Leuvenhaven.

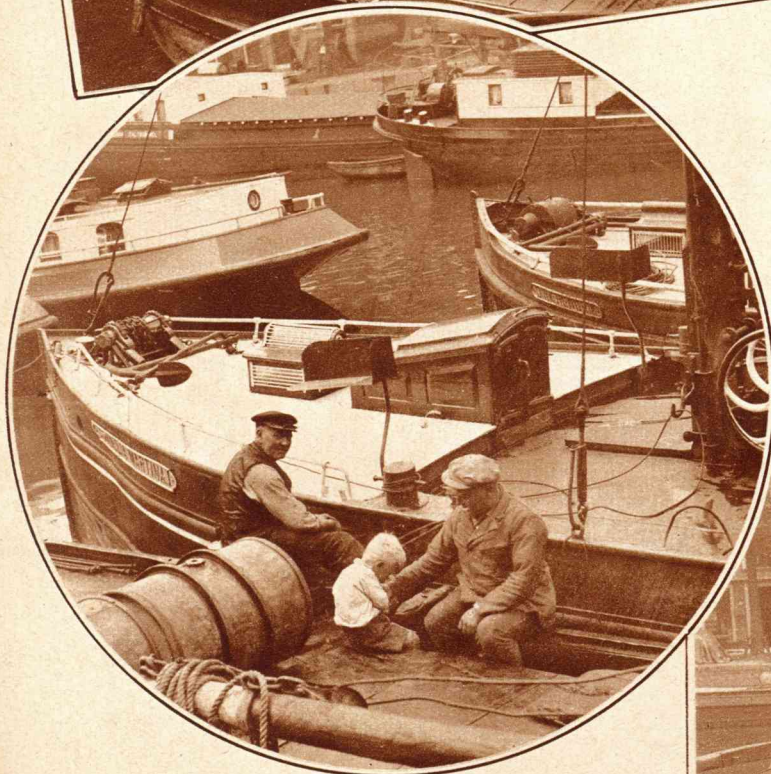
Lieve veerman, vaar ons over . . .

„De Tijd zal 'tleeren“ neemt een moeilijke bocht in het nauwe Steiger-water.

Aan den Wolfshoek wordt, met gemak, een lading meel ingenomen.

Jong en oud van de binnenscheepvaart.

Schipperinnen-buurpraatje in de Leuvenhaven. Ze keuvelen gezellig, onbewust van het fotografisch „gevaar“.

van een schip bij een brug, het schutten in een sluis. Een schip is en blijft een mooi en schilderachtig „ding“. Het is niet veranderd en niet modern, doch van alle tijden! En dan de poëzie in het schippersland, dat tintelt van gezondheid en opgewektheid! Hebt U wel eens een somberen, bleeken schipper gezien? Het gezonde vak geeft hem immers spierkracht en gebruinde gezondheid op de wangen. Maar om op die poëzie terug te komen. Deze uit zich vooral in de namen, titels of opschriften der schepen. We noemen er slechts enkele, die met honderden zijn aan te vullen: „De drie Gebroeders“, „Dankbaarheid“, „Nieuwe Zorg“, „Goede Verwachting“, „Op hoop van zegen“, enzovoort. Zoo ziet men, dat de schippers niet zoo nuchter zijn als men wel eens denkt. Van al die bedrijvigheid en het frisse schippersleven nu, maakten wij een serie kieken, welke we onzen lezers hierbij aanbieden. Het is maar een greep uit het vele, dat op dit gebied kan gezien en opgemerkt worden. Want groot en uitgebreid is de binnenscheepvaart in Rotterdam, waarop wij allen fier zijn.

DE STAD VAN DE WERELD

Een mooi punt uit het centrum van Antwerpen, de stad, die door duizenden Nederlanders in verband met de wereldtentoon-

WERELDTENTOONSTELLING

in verband met de wereldtentoonstelling aldaar wordt bezocht. De Suikerrui met gezicht op de pas ontmantelde Lieve Vrouwekerk.

HET HALSSNOER

DOOR GUY
DE MAUPASSANT

Zij was mooi, charmant, — maar de dochter van een ambtenaartje; en met een ambtenaartje was zij ook getrouwd. Zij kleepte zich eenvoudig, omdat zij zich niet chic kleeden kon, maar haar smaak ging naar het mooie en charmante, en zij leed onder den eenvoud; den eenvoud van haar kleeren, en ook van haar woning, meubelen, gordijnen.... Zij droomde van salons met oude zijde, van Oostersche tapijten en bronzen candelabres, en huisknechten met korte broeken. Als zij den stampot op tafel zette, droomde zij van zilveren serviezen en galante gesprekken bij fijne schotels.

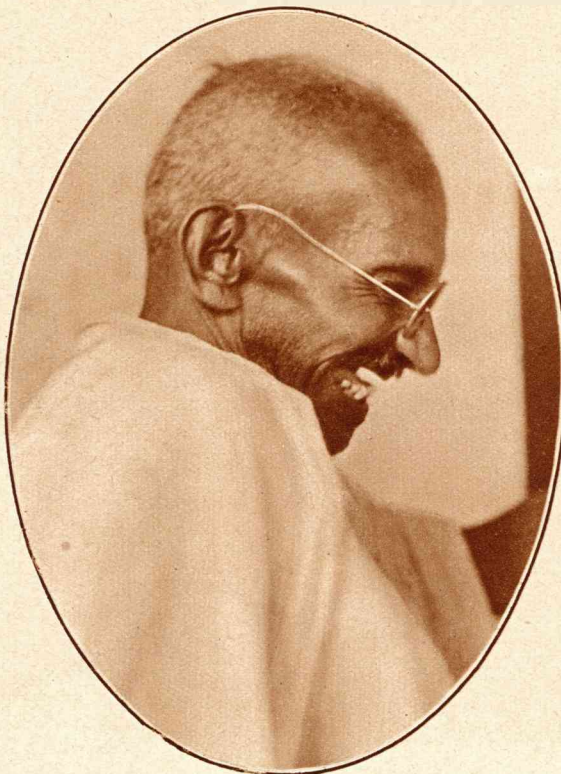
Zij had geen kleeren en geen sieraden, zooals haar rijke schoolvriendin, met wie zij zoo weinig omging, omdat zij te veel treuren moest, als zij van de visite weer thuiskwam.

Maar op een avond kwam haar man thuis met een triomfantelijk gezicht en een groote enveloppe.

„Hier,” zei hij, „dat is iets voor jou.”

Zij trok de kaart uit het omslag en las:

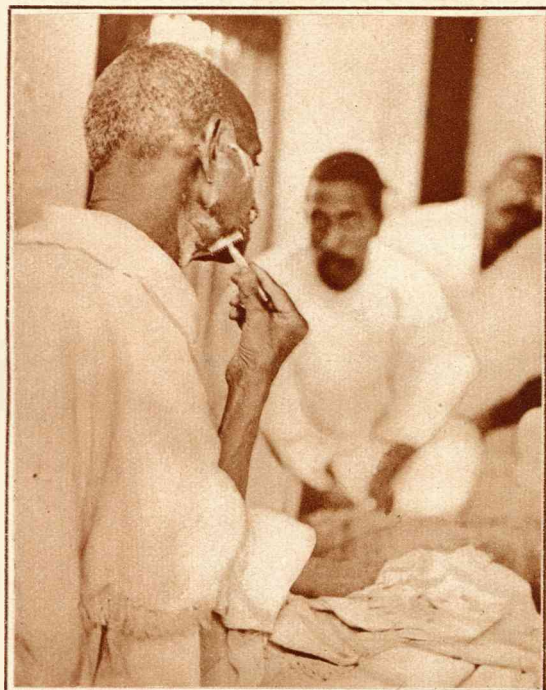
„De Minister van Onderwijs en madame Georges Ramponneau verzoeken monsieur en madame

Ghandi heeft zijn opgewektheid in zijn gevangenschap niet verloren.

DE MAHATMA GHANDI

Rondom de figuur van den Indischen nationalistischen leider Ghandi was na zijn arrestatie, welke een gevolg is geweest van zijn actie tegen de zoutbelasting, plotseling een stille gevallen en het scheen of zijn invloed aan het tanen ging. Zelfs werd verwacht, dat hij bevel zou geven de ongehoorzaamheidscampagne stop te zetten om onderhandelingen met de Britsche Regeering mogelijk te maken. Echter is dit niet geschied en met vernieuwde belangstelling wordt uitgezien naar den afloop van den strijd. Wij brengen hierbij een serie unieke en nog niet gepubliceerde foto's van Ghandi, die van zijn volk den eertitel „Mahatma”, d.i. „heilige man” heeft ontvangen.

Niet alle Europeesche gemakken schijnt de Indische leider zich te ontfangen.

Ook ontvangt hij nog geregeld bezoek van de voornaamste van zijn volgelingen. Hij zet zijn inzichten uiteen, terwijl hij zijn eigen kleederen spint.

Loisel, hun de eer van hun gezelschap te geven op Maandagavond 18 Januari.”

Maar zij was niet blij, zooals hij verwacht had. Zij gooide de uitnodiging op tafel, en zei met een ontevreden gezicht: „Wat heb ik daaraan?”

„Maar schat, — we gaan nooit uit, — 't is zoo'n prachtige gelegenheid. Iedereen komt er, en 't is een heele eer, dat we gevraagd zijn.”

Ongeduldig keek ze hem aan. „En wat moet ik aandoen?” vroeg ze.

„Nou,.... je schouwburgjapon,.... die ziet er toch nog heel goed uit?”

Ze zei niets, maar hij merkte kort daarop, dat ze schreide. En vijf minuten later informeerde hij, wat een gepast gewaad, eenvoudig, zoodat het ook bij andere gelegenheden dienen kon, kosten zou.

Met vierhonderd francs zou ze het wel zien te redden, zei ze.

Hij werd een beetje bleek, maar hij zei toch: „'t is goed,.... ik zal je vierhonderd francs geven. Zie maar iets moois te krijgen.”

De dag van de soirée naderde, en de japon was er, maar nog keek madame Loisel treurig.

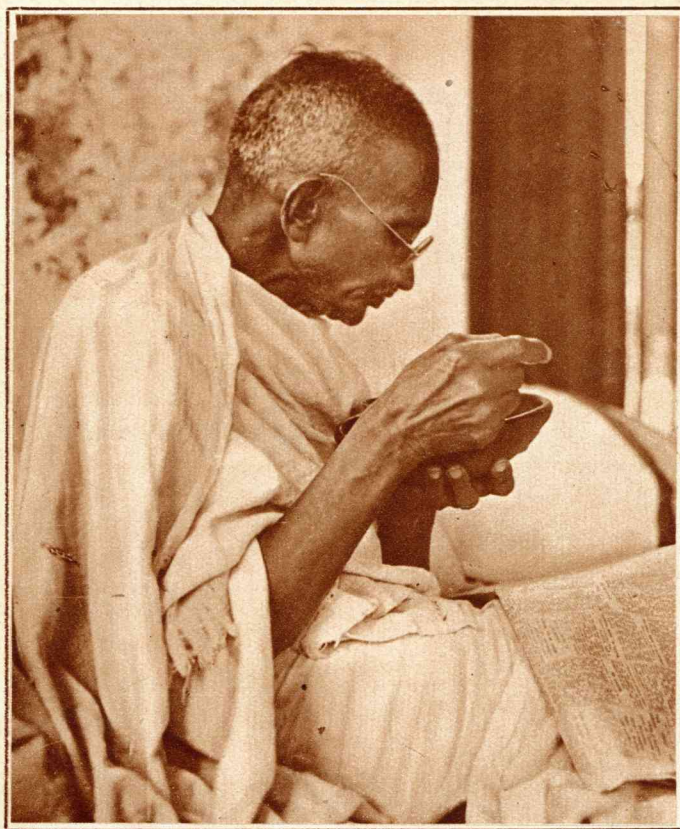
„Wat is er toch?” vroeg hij. „Je kijkt zoo vreemd de laatste dagen,”

„Ik heb niet één sieraad, geen diamantje en geen kettinkje.... Ik zal er zoo kaal uitzien....”

„Neem een paar bloemen,” zei hij, „dat staat keurig in dezen tijd van 't jaar. Voor tien francs krijg je twee of drie prachtige rozen.”

Maar die gedachte voldeed haar niet. Het was zoo vernederend, door rijkere vrouwen op die bloemen te worden aangekeken....

„Wat zijn we toch dom!” riep hij opeens uit.

Ghandi aan zijn soberen rijstmaaltijd.

„Ga naar je vriendin madame Forestier, en vraag of die je wat leent! Je bent dik genoeg met haar, om 't te vragen.”

Zij gaf een kreetje van vreugde. Daar had ze niet aan gedacht. Den volgende morgen ging ze naar haar vriendin en schetste haar verlegenheid. De vriendin haalde een juweelenkistje, en zei: „Kies maar uit.”

De keuze was moeilijk. Er werd gepeinsd en gepast, en madame Forestier haalde nog een kistje. Daarin lag een pracht van een halssnoer, enkel diamanten. Met bevende handen vatte madame Loisel het aan en zij probeerde het om haar hals.

„Mag ik dat hebben,.... dat alleen?”

„Welja, natuurlijk!”

Zij vloog haar vriendin om den hals, kuste haar wild en vluchtte met den schat.

Madame Loisel genoot op de soirée. Zij schitterde door haar bevalligheid en schoonheid, zij werd bewonderd en gehuldigd, zij danste en werd zelfs door den minister opgemerkt. Haar man dutte wat met vrienden in een zijvertrek, en toen het vier uur was kwam hij met haar mantel en shawl.

„Ik zal een rijtuig zien te krijgen,” zei Loisel, „je vat kou zoo.”

Uitrustend van de vermoeienissen van den dag.

Maar er was geen rijtuig te krijgen. Wanhopig, moe en bibberend liepen ze naar den kant van de Seine. En daar troffen ze zoo'n oud nachtwandelend rijtuigje, zooals er na middernacht vele door Parijs zwerven. Dat bracht hen naar de Rue des Martyrs, en mistroostig klommen ze hun trap op. Zij met de gedachte, dat alles uit was, hij met het besef, dat hij om tien uur op 't bureau moest zijn.

Zij ging naar den spiegel, om zichzelf nog éénmaal te zien in al haar glorie. En toen gaf ze plotseling een kreet. Het halssnoer was weg!

„Wat is er?” vroeg de echtgenoot, die zich al aan 't uitkleeden was.

„Ik heb.... ik ben.... 't halssnoer kwijt!”

„Wát zeg je? Dat kan toch niet?”

Ze zochten overal, en peinsden, wanneer ze 't nog gehad had; 't nummer van het rijtuigje hadden ze niet opgemerkt; hij ging de straat op om te zoeken, en kwam om zeven uur terug met niets; hij was al naar de politie, de groote stalhouderijen en de kranten geweest, en een belooning had hij uitgelooft.

„Schrijf maar aan je vriendin, dat 't snoer gebroken is, en dat je 't zult laten maken. Dan winnen we tijd.”

Ze schreef wat hij dicteerde.

Toen er een week voorbij was, hadden ze geen hoop meer. Loisel, vijf jaar ouder geworden, besloot, dat ze een ander snoer moesten koopen.

Zij liepen de juweliers af, om een gelijk snoer te vinden, en eindelijk vonden ze er een in een winkel bij 't Palais Royal. Het was veertigduizend francs waard, maar voor zes-en-dertig mochten ze het hebben. Ze mochten het drie dagen in beraad houden, en de juwelier zou het snoer voor vier-en-dertig-duizend terugkopen, als het origineele werd teruggevonden vóór einde Februari.

Loisel bezat achttienduizend francs, die zijn vader hem had nagelaten. De rest leende hij, duizend francs hier, vijfhonderd daar, drie louis bij een ander. Hij zette maar handteekeningen, die de heele rest van zijn leven bedierven. Tot hij eindelijk zes-en-dertig-duizend francs voor den juwelier kon neertellen.

„Je had het wel eerder terug kunnen brengen,” zei de vriendin, toen madame Loisel het snoer bracht. „Ik had het wel nodig kunnen hebben.”

Ze opende het doosje niet.

En toen leerde madame Loisel de ontbering kennen. Maar zij droeg haar lot heldhaftig. Die afschuwelijke schulden moesten betaald worden.

Het dienstmeisje werd ontslagen. Ze verhuisden. Ze gingen in een krot onder de dakpannen wonen. Al het werk deed zij zelf, en gekleed als een vrouw uit het volk ging zij met haar mandje naar de markt, en verdedigde haar schamele geld sou voor sou.

Haar man werkte tot in den nacht, en iedere maand konden ze iets aflossen. Zoo leefden ze tien jaar lang.

Toen was alles betaald, met de woekerrenten.

Maar madame Loisel was niet mooi en charmant meer. Ze zag er oud, afgewerkt, verwaarloosd uit.

Met slonzig haar, opgebonden rokken en roode handen praatte ze hard, terwijl ze met groote gulpen water den vloer boende. Maar soms, als haar man naar 't bureau was, zat ze te denken aan dien glorieavond jaren geleden.

Hoe zou 't gegaan zijn, als ze dat halssnoer niet verloren had? Wie weet! Zoo'n klein dingetje maar is er nodig, om ons lot naar rechts of naar links te keeren!

Maar toen ze op een Zondag zich ging vertreden in de Champs Elysées, toen zag ze madame Forestier, nog jong, nog mooi en charmant.

Madame Loisel voelde ontroering. Zou ze haar aanspreken? Ja zeker! En nu ze betaald had, zou ze haar alles vertellen ook. Waarom niet?

„Dag Jeanne.”

De dame, verbaasd dat zij werd aangesproken door zoo'n vrouwtje, volstrekt niet herkenkend, stotterde: „Maar madame.... ik weet niet.... u vergist u waarschijnlijk....”

„Toch niet. Ik ben Mathilde Loisel.”

Haar vriendin gaf een kreetje.

„Och.... arme Mathilde! Wat ben je veranderd!”

„Ja, ik heb harde dagen doorgemaakt, ellendige jaren, sinds ik je den laatsten keer gezien heb. En dat kwam door jou.”

„Door mij? Hoe zoo?”

„Weet je nog, dat je me een diamanten halssnoer geleend had voor het bal bij den minister?”

„Jawel. En?”

„Dat heb ik verloren.”

„Wat zeg je? En je hebt 't teruggebracht.”

„Ik heb je een ander teruggebracht, dat precies zoo was. En daar hebben we tien jaar voor moeten betalen. Je begrijpt, dat 't een heel ding voor ons was, want we hadden niets. Maar nu zijn we overal af, en ik kan je niet zeggen hoe blij ik ben.”

Madame Forestier was stil blijven staan.

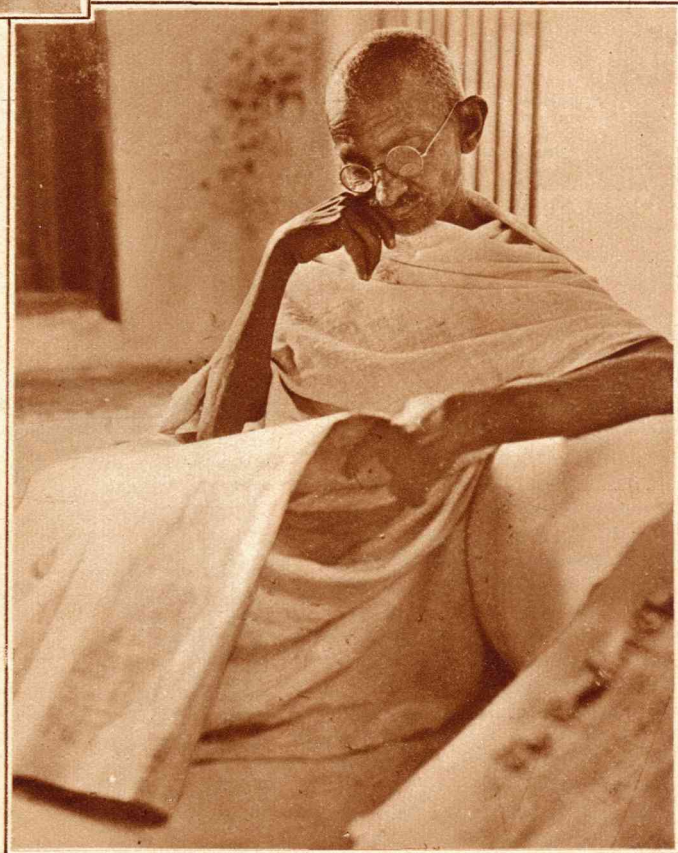
„Hebben jullie een diamanten halssnoer gekocht in plaats van het mijne?”

„Ja. Dus je hebt het nooit gemerkt? Ze leken precies op elkaar.”

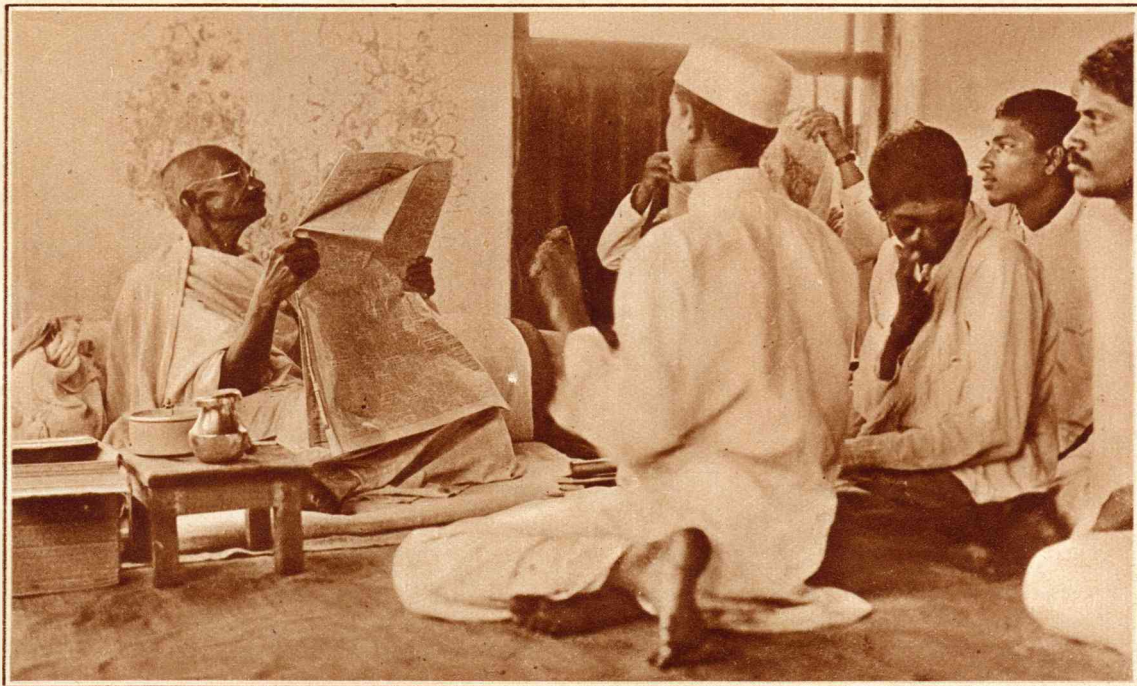
En zij glimlachte met een vreugde, die trotsch en naïef tegelijk was.

Madame Forestier, vreemd ontroerd, greep allebei haar handen.

„Ach toch.... arme Mathilde! Dat halssnoer van mij was namaak. 't Was hoogstens vijfhonderd francs waard!”

Hij wordt in de gelegenheid gesteld de dagbladen te blijven lezen.

Te midden van zijn discipelen.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Waarom dan in vredesnaam gaan zitten piekeren. Je kunt die obligaties nu niet meer terug leggen, al wilde je nog zoo graag. En hoe jij er ook over denkt, mij spijt 't niet. Ik veronderstel, dat ik tranen zou moeten storten, omdat je nu wèrkelijk van 't goede pad bent afgeweken, maar ik mag gehangen worden, als ik dat kan. Iedereen heeft je scheef aangekeken sinds die eerste misère bij Borden op kantoor. En laten we nou maar eens zien, wat ze je kunnen maken." Hij bracht een pijp te voorschijn, stampte ze vol tabak en stak ze aan. „Wat ga je er mee doen?"

Bob ontweek instinctmatig. „Ze verstoppem."

„Bij Carmody?"

„Neen."

„Waarom niet?"

„Ik geef er de voorkeur aan, ze zelf in handen te houden, Todd. Ik ben blij met mijnheer Carmody's raad en bescherming — maar dit is te veel geld om het aan iemand toe te vertrouwen behalve aan mijzelf. Zie je, Todd — er is geen levende ziel, die kan bewijzen, dat ik deze dingen heb weggenomen — behalve jij, en God weet, dat ik voel, dat ik jou kan vertrouwen. Het zou niet verstandig zijn, ze aan Carmody in handen te geven."

„Ben je bang voor den man?"

„Nee-ee. Maar ik vertrouw niemand heelemaal. Niet met zoo-veel geld."

Bij den uitgang van de lunchroom namen ze afscheid. Het dunne pakje obligaties in Bob's zak voelde aan, of het een ton woog. Hij hield één hand op zijn zak gedrukt. Zijn eenige wensch was, de obligaties kwijt te raken — en toch wist hij, dat voorzichtigheid geboden was.

Toen de City Bank haar deuren opende, was Bob Terry daar. Hij ging naar binnen en huurde een kleine box in de kluis, terwijl hij den naam opgaf van Edward C. Mack. Hij teekende de identificatiekaart met een ruig, stijl handschrift, opvallend verschillend van zijn gewoon schrift. Tien minuten later verliet hij de bank — zonder het dunne pakje.

Hij liep niet direct uit de bank de straat op. Hij treuzelde in de hall van het groote gebouw, waar de City Bank gevestigd was. Hij voelde, dat er geen onmiddellijk gevaar was, en toch had hij op de een of andere manier spijt van wat hij begonnen was. Er had een verandering in zijn leven plaats gegrepen. Het was, alsof hij langen tijd aan een tweesprong had gestaan — en toen opeens de beslissing had genomen. En nu was hij er heelemaal niet zeker van, dat hij den juisten weg had ingeslagen.

Het was alles zoo plotseling gekomen. Er was geen tijd geweest voor gezond en samenhangend nadenken. Maar nu, nu hij wist, dat hij Borden's lot in de holte van zijn hand hield, schonk die gedachte hem niet zooveel voldoening als hij verwacht had.

Hij voelde zich veilig. Zijn eigen vrees was meer innerlijk — vrees voor zichzelf. Hij voelde zich innerlijk niet op zijn gemak. Hij trachtte niet aan Lois te denken.

Misschien, zoo overwoog hij, zou zij hem nooit verdenken. Hij vroeg zich af, wat zich op het oogenblik afspeelde ten huize Borden. Het was Dinsdagmorgen: Peter Borden zou onvermijdelijk naar zijn brandkast zijn gegaan om de obligaties te halen. Zij moesten vanmorgen naar de bank gebracht worden. Bob was blij, dat hij het huis zoo plotseling verlaten had.

„Ik wou, dat ik wist, wat er gebeurd was," dacht hij en voelde zich ellendig.

Lois Borden stond met haar rug naar het raam en keek toe, hoe haar vader voor de vierde maal vergeefs alles afzocht. Zijn tengere figuur scheen deerniswekkend, toen hij, radeloos om de laatste vervlogen hoop, gebukt stond voor de oude safe, en toen hij zich omdraaide, ging haar hart naar hem uit.

Hij was in een uur tijds tien jaar ouder geworden. Zijn gezicht, gewoonlijk zoo glad en gaaf, was verwilderd en diep gegroefd. Zijn schouders waren gebogen. In zijn oogen lag een opgejaagde blik; zijn manier van doen wees op volstrekte verbijstering en onuitsprekelijk leed.

„Geen succes, Vader?" Zij trachtte haar stem dapper te doen klinken.

„Neen, lieve kind. Ze zijn weg."

Iedere zenuw in Lois' lichaam was gespannen. Gedurende al den tijd, dat haar vader met de nauwlettendste zorg zocht, had zij een strijd met zichzelf gestreden — een grimmigen en bitteren strijd. Aan de eene zijde stond haar plicht — en aan de andere — Bob Terry. Zij was te zeer haars vaders dochter om de waarheid niet in de oogen te durven zien.

„Gaaf u eens zitten, Vader."

Hij leek oud en gebroken. Hij gehoorzaamde zonder tegenspraak. Plotseling had hij zijn beheerschte kracht verloren en zocht hij steun bij zijn dochter.

Zij ging niet op de leuning van zijn stoel zitten. Zooals hij gehoopt had. Inplaats daarvan trok zij een stoel tegenover hem en zat hem strak aan te staren. Er scheen een vreemde kracht over haar te zijn gekomen; haar gewoonlijk zoo zachte mond was strak dichtgeklemd, en sprak van een vast besluit en een diep leed.

„U hebt zelf die obligaties hierin gesloten Zaterdagavond?"

„Ja."

„U kunt u niet vergissen?"

„Neen, lieve kind. Gisterenmorgen heb ik weer aan mijn tabellen gewerkt, en toen lag het pakje er nog."

„De safe is niet geforceerd?"

„Neen. Degene, die ze geopend heeft, gebruikte het letterslot."

„Wel —" Zij haalde diep adem.

„Wie deed dat dan?"

Peter Borden antwoordde niet dadelijk. En toen hij het deed, was het duidelijk, dat hij een rechtstreeksch antwoord ontweek.

„Dat kan ik onmogelijk weten."

„Maar u hebt uw vermoeden?"

„Misschien, Lois. Maar ééns in mijn vroeger leven heb ik een man van een misdaad verdacht — en daardoor heb ik hem ten onder doen gaan."

„U vergist u dezen keer niet, Vader."

Zij sprak positief, met starren moed. Hij keek haar in de oogen.

„Hoe kom je er toe, dat te zeggen?"

„Door allerlei dingen. Bob Terry en ik zaten in de huiskamer, toen u dat pakje obligaties in de brandkast legde. We zagen allebei, dat u het deed. Ik schonk er toen geen aandacht aan — ik herinner het me nu pas. Maar met hem was 't waarschijnlijk anders. Een paar minuten later werd hij aan de telefoon geroepen." Haar stem sinderde van bitterheid. „Het was niet Todd Shannon en het was niet Kathleen Shannon."

„Wie was het dan?"

„Ik weet het nu. John Carmody!"

„Carmody?"

„Waarom niet? Hij haat u. Hij is niet van het type, dat vergeeft en vergeet. Begrijpt u nú niet, waarom hij zich Bob's lot zoo heeft aangetrokken? Omdat Bob precies het werktuig was, dat hij noodig had tegen u; omdat Bob hier in huis was — op voet van vriendschap en intimiteit. En Carmody wist ontegenzeggelijk alles van deze obligaties. Hij belde Bob op.

Den heelen Zondag en Maandag, Vader, was Bob zichzelf niet.

Vacantiepret.

Hij at niet hier. Hij ontliep ons. Ik wist, dat hij ergens mee rondliep. Ik ging zelfs juffrouw Shannon opzoeken."

"Heb je dat gedaan?"

"Ja. Ze is een bijzonder meisje, Vader. Ik — nu, ik hoorde nog nieuws van haar."

Lois' gezicht was geheel wit.

"Zij en Bob zijn verloofd, Vader."

Peter Borden's tragedie scheen hierbij plotseling in het niet te verzinken.

"Wat spijt me dat, Lois."

"Mij ook eerst, Vader. Voordat — Oh! Vader — wat maakt 't nu voor verschil? Begrijpt u dan niet, dat Bob 't was, die die obligaties stal? Kunt u zich hem niet voorstellen, verbitterd en stuurlaas, en in de macht van 'n gewetenloos krachtmensch als Carmody, in den waan verkeerend, dat hij hierdoor zijn rekening met u kon vereffenen? Kunt u zich niet in zijn gedachtengang verplaatsen?"

"Maar, Lois — we weten het niet zeker."

"Ik wel. Kathleen toedde er ook over. Hij was even gesloten geweest tegenover haar als tegenover mij. Er was geen verschil tusschen. Hij worstelde met een probleem. Dat is mijn eenige hoop — voor hem en voor u; dat hij zich schaamde, en dat hij er nu berouw van heeft. Er was heelemaal geen bravuur aan hem. Ik wil niet gelooven, dat hij een misdadiger is. Ik kan het niet gelooven — En ik maak niet de oude fout van vroeger, Vader. Er is nog iets anders."

"Wat?"

"Herinnert u zich, dat Bob gisteravond thuiskwam, juist toen we met Bruce uitgingen?"

"Ja."

"Hij vertelde me, dat hij moe was, en plan had, thuis te blijven. Maar dat was een leugen."

"Weet je dat zeker?"

"Ja. Toen we thuiskwamen, was hij uit. Dat beteekende niets; hij ging en kwam altijd naar hij lust had. Maar vanmorgen deed hij moeite, me uit te leggen, dat hij den heelen avond niet uit was geweest. Hij wist niet, dat ik hem had zien thuis-komen; dat ik me angstig had gemaakt en achter mijn kamerdeur had gezeten, tot ik hem zijn eigen kamer zag binnengaan om één uur vanmorgen. Zóó komt het, dat ik weet, dat hij die obligaties gestolen heeft, vader."

Peter Borden schudde zijn hoofd. „Eéns heb ik hem verkeerd beoordeeld, Lois. Ik zal het nooit wéér doen."

"Wat bent u dan van plan?"

Borden hief zijn smartelijk-vertrokken gezicht tot haar op. „Den eenigen eerlijken weg te volgen: een vergadering van commissarissen bijeen te roepen en het verlies te rapporteeren."

"Wat zal er dan gebeuren?"

"Ik weet het niet — Zie je, kindje, die obligaties hadden Zaterdag in de kluis gebracht behooren te worden. Maar ik had 't druk. Het tot-stand-komen van de leening stelde me in staat, eenige zaken af te doen, die van groot belang voor de Maatschappij waren. Inplaats van naar de bank te gaan, bleef ik met mijn cijfers bezig, totdat de bank al dicht was. Zelfs toen maakte ik me niet bezorgd. Ik nam de obligaties mee naar huis; ik heb zooiets wel meer gedaan. Maar, lieve kind, nu die obligaties verdwenen zijn, neemt, wat ik gedaan heb, de atmetingen aan van een misdadig verzuim."

Zij was te eerlijk om dit tegen te spreken. „Ze zullen het u niet verwijten — niet op die manier."

"Misschien niet. Ze hebben me hun heele leven gekend. Het schijnt me onmogelijk, dat ze zullen denken, dat ik gestolen heb. Zelfs Jonas Merriwether zou dat niet denken — en honderdduizend

dollars van het geld waren van hem. Hij is scherp."

"Wat zal hij doen?"

"Ik weet 't niet. Ik schijn vanmorgen niet in staat te zijn tot denken. Het is allemaal te plotseling en te vreeslijk. Ik weet alleen, dat 't mijn plicht is, de commissarissen onmiddellijk bijeen te roepen. Wanneer ik gehoord heb wat ze te zeggen hebben — zal ik meer weten."

Hij stond langzaam op. Al zijn veerkracht was verdwenen. Zelfs nu overzag hij de situatie nog niet in haar geheelen omvang. Er was geen mogelijkheid, het geld te restitueeren. Behalve zijn huis bezat hij op de wereld niets dan zijn aandelen in de Maatschappij. En de Maatschappij kon geen

De radio in de kampeer-tent.

contanten geven, niet vóór een jaar of twee van succesvol zakendoen. De commissarissen begonnen hun vertrouwen in de onderneming te verliezen. Zij hadden haar in de klem gezien tot haar laatsten dollar toe, en tweemaal hadden ze geld voorgesloten uit hun particulier fortuin om haar over moeilijke periodes heen te helpen.

Zij hadden haar nu tot het uiterste geleend; verdere mogelijkheden bestonden er niet. Borden zelf had elken beschikbaren dollar in het nieuwe gebouw gestoken. Er waren anderen, die in dezelfde omstandigheden verkeerden. En Merriwether, de eenige, die het verlies zou kunnen dragen, was juist degene, die het kleinste verlies verbazend zwaar nam.

Borden wist, dat hij schuldig stond aan strafbare nalatigheid. En daar kwam nog bij, dat hij zich zedelijk verantwoordelijk voelde voor alles wat Bob Terry gedaan mocht hebben.

Lois zag hem na, toen hij het huis uit liep. Gewoonlijk straalde hij van levenslust. Vandaag was hij een oude man, met een slependen gang en onzekere bewegingen.

Lois' hart werd verscheurd door twijfel en vrees — en liefde. Maar haar strijdbare geest had nooit zoo hel geschitterd als nu. Zij ging naar de telefoon en belde Carmody's kantoor op, en vroeg Bob Terry te spreken.

"Ja?"

Zij verbeeldde zich, dat zijn stem onzeker klonk. „Hier, Lois, Bob. Ik wilde je onmiddellijk spreken."

Zij hoorde de trilling in zijn antwoord. „Ik heb 't druk —"

"Onmiddellijk, Bob. Ik zal thuis op je wachten."

De hoorn werd opgehangen. Toen wachtte zij, gespannen en met wijd-open, starre oogen. Haar instinct zei haar, dat Bob Terry zou komen.

Op hetzelfde oogenblik rinkelde een andere telefoon in een ander gedeelte van de stad. Jonas Merriwether's secretaresse nam den hoorn op en drukte op de bel, die haar prikkelbaren patroon

aan de telefoon riep. Hij snauwde in den hoorn.

"Hallo! Wat wilt u?"

"Een zaak van gewicht, mijnheer Merriwether — van zeer veel gewicht." Ieder woord klonk scherp en duidelijk. „Twee honderdduizend dollar aan verhandelbare obligaties, gedeeltelijk uw eigendom, zijn uit Peter Borden's huis gestolen. Ze werden gestolen door dien jongen Bob Terry."

TWEE EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Zij stonden tegenover elkaar in de groote woonkamer, Lois hoog-opgericht en met opgekleemde lippen, Bob Terry slecht op zijn gemak. Zij keek hem aan met oogen, die in zijn ziel zochten te lezen. En haar eerste woorden verbijsterden hem.

"Je bent geen misdadiger, Bob. Dat zul je nooit zijn."

Hij opende zijn lippen en sloot ze weer. Hij deed een krampachtige poging om onbevangen te schijnen.

"Waar heb je 't over, Lois?"

"Over die obligaties, die je gisteravond uit de brandkast hebt gestolen."

Het was een constateeren, méér dan een beschuldigen. Bob stond perplex. Hij was voorbereid geweest op verbittering — verbittering en heftig verwijt. Maar niet in 't minst hierop.

"Welke obligaties?" probeerde hij zwakjes.

"We zullen daar niet over redetwisten, Bob. Laten er tusschen ons geen leugens zijn. Ik wensch een vriendin voor je te zijn. Ik wil je helpen. Indien er eenige goede reden bestond, waarom je dit gedaan hebt, kun

je het me misschien begrijpelijk maken."

Haar oogen waren twee azuren diepten. Hij kon haar niet aanzien en blijven liegen.

"Je weet, waarom ik het deed, Lois."

"Nee-een. Ik vrees van niet. Het schijnt me niet redelijk of logisch. Al wat vader bezat, was het jouwe. Hij heeft je dat gezegd. Op het oogenblik maakt hij een financieele crisis door, maar intuschen is er toch genoeg voor alles wat je noodig mocht hebben. Later zullen de zaken weer beter gaan: er zal geld in overvloed zijn. Je hebt 't maar voor 't vragen. Wat voor nut had 't, van hem te stelen?"

Bob schuifelde met zijn voet over het tapijt. Hoe dat nu kwam — het gevoel van triomf bleef heelemaal uit. Inplaats van zich een held te weten, had hij de gewaarwording van een kleinen jongen, die op heeterdaad betrapt is bij een laffen strek.

"Ik wil, dat je vader leert beseffen, wat ik heb doorgemaakt."

"Denk je, dat hij dat niet beseft?"

"Neen! Dat zou hij niet kunnen. Zijn heele leven is hij tegen dat soort van dingen beschermd geweest. Hij heeft misschien kleine zakelijke zorgen gekend — maar nooit diepgaand leed."

"Maar wat win jij erbij, als hij dat nu wel leert kennen?"

"Voldoening!" Bob trachtte vergeefs, zich op te winden tot heldhaftigen toorn. Al wat hij bereikte, was, dat hij zichzelf verachtelijk voelde.

"Zal het je voldoening geven, hem ten gronde te richten?"

"Ja."

"Heel goed." Ze stond op en liep naar de deur. „Als je 't op die manier voelt, zal ik niet verder met je redeneeren. Ik zal niet in details treden. Ik zal niet over mezelf praten — of over wat het voor hem beteekent, of over de afschuwelijke nutteloosheid van dit alles. Ik neem aan, dat je goede raadgevers hebt en dat de obligaties veilig geborgen zijn. En wat je zelf betreft, Bob — ik hoop, dat je alle geluk moogt smaken, dat je hiervan verwacht. Ik hoop 't voor jou — maar ik geloof niet, dat 't gebeuren zal." (Wordt voortgezet).

VROUWENLEVEN

„FILL-A-WANT”, EEN PRACTISCHE NIEUWIGHEID

Een Bazeler firma heeft schuin gesneden biais-lint in den handel gebracht, dat ze „fill-a-want” noemt en dat bestemd is voor de afwerking van japonnen, kinderkleding, lingerie enzovoort.

Wie veel zelf naait, weet hoe tijdrovend het afwerken is met schuin geknipte stofrepen en hoeveel stof er voor biais verknipt moet worden. Bovendien valt het afbiezen met schuin geknipte stof, waarbij de naden zeer hinderlijk kunnen wezen, lang niet iedereen gemakkelijk.

Dit schuin gesneden biais-lint nu, dat in allerlei kleuren en tinten verkrijgbaar is, kan dus werkelijk als een uitkomst worden beschouwd.

Het is, tien meter lang, aan één stuk geweven, kan gemakkelijk in allerlei rondingen worden ge-

legd, zonder te trekken, is licht- en waschecht en wordt vervaardigd in *toile de soie*, *crêpe de chine*, *crêpe georgette* en *batist*.

Voor al bij rond geknipte strooken en pelerines mogen we dit nieuwigheidje werkelijk wel beschouwen als iets, dat voorziet in een lang gevoelde behoefte.

THÉRÈSE.

Een sierlijk zomertoilet van mousseline imprimée, gegarneerd met smalle geplisseerde strookjes.

Hoedje van zwarte strooien laize, gegarneerd met een voile van zwart kantstroo.

ZOMERKLEEDING

We ondervinden het maar al te zeer, dat onze zomerkleding zeker niet alleen kan bestaan uit zomerjurken. Het wispelturige klimaat van ons land kan ons midden in den zomer doen verlangen naar warme kleding. En de fleurige luchtige zomertoiletjes, die zoo alleraardigst onze straten en wegen verlevendigen bij warmen, vroolijken zonneschijn, zouden daar geheel en al misplaatst wezen, wanneer kille winden gieren en uit donkere luchten de regen neergutst.

Het toiletje van onze eerste afbeelding is van een echt zomersch aspect. Het hoort bij warmte en zonneschijn. Vervaardigd van *mousseline imprimée* door het modehuis Christiane, heeft het een alleraardigste garnering van geplisseerde strookjes om de kleine, rond geknipte pelerine met den daaraan aansluitenden jabot en rondom den rok.

Een donkere jurk voor donkere zomerdagen.

De in wijde punten uitvallende rok bestaat uit twee geheel rechte banen, waarvan het middelste gedeelte aan den rokpas wordt aangezet, terwijl aan weerszijden daarvan de overblijvende gedeelten aan elkaar gezet worden en de neerhangende punten vormen. Een elegante strik voltooit het bekoorlijke, jeugdig aandoende toiletje.

Zeer zomersch is zeker ook het hoedje van onze tweede afbeelding, al wordt het dan ook, volgens een dwaze mode onzer dagen, bij een bontkraag gedragen.

Het hoedje, ontworpen door Alexis, is een sierlijke creatie van zwart strooien *laize*, gegarneerd met een zwarte voile van kantstroo.

Met nummer drie komen we bij een van de toiletten, zooals wij ze ook in den zomer niet kunnen ontberen, een jurk, die, al kan zij ook van dunne stof vervaardigd worden, toch beter past bij de donkere, min of meer kille dagen, die iedere zomer ons, helaas, brengt, dan de lichte zomerjurken.

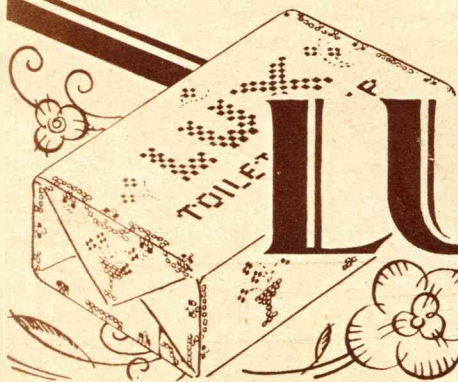
Deze japon, eenvoudig en toch zeer gracieus met de rond geknipte strooken en de witte *cravatte*, werd door het modehuis Eliane ontworpen in donkerblauw wollen georgette.

PAULA DEROSE.

DE FRISSCHE TEINT DER
JEUGD BEHOUDT U MET

LUX TOILET ZEEP

PRIJS 25 Ct. PER STUK

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ

VLAARDINGEN

LTZ. 12-038 H.

De Boulevard-Loop te Vlissingen. De start bij het hotel Britannia op de Boulevard Evertsen.

Aan de finish bij den Boulevard-Loop te Vlissingen. De beide eerste aankomenden: Arnold (Breda) wint voor Wolf (Amsterdam), die verleden jaar eerste werd.

Sport van de Week

Marathon", de eerste en eenige Athletiek-Vereeniging in Vlissingen, is het gelukt in de korte bestaansperiode van één jaar de sympathie van geheel Vlissingen en een populariteit te verwerven, die ver buiten de provinciale grenzen reikt.

Reeds het vorig jaar werd zijn eerste wedstrijd, de Boulevardloop, een succes. Hoe kan het ook anders, medewerking van alle Vlissingische autoriteiten, een ijverig bestuur, flinke deelname, keur van prijzen en de Boulevard wel één van de geschikste plaatsen voor zoo'n loop.

Het succes was Zaterdag j.l. niet minder dan vorig jaar. „Marathon" heeft er een gezellige dag van gemaakt voor de loopers. Eerst werden de deelnemers in de gelegenheid gesteld, het te water laten van de „Dampo" te aanschouwen. Het schip, voor rekening van de Rotterdamsche Loyd, is het grootste, dat tot heden De Schelde bouwde.

Nadat het ijzeren gevaarte tot vaartuig was gepromoveerd, werden de Boulevardloopers in de gelegenheid gesteld een toer rond Walcheren te maken. Bij terugkomst bemerkten we echter, dat niet alle deelnemers hiervan hadden gebruik gemaakt. De heeren waren misschien bang voor stijve spieren. Uit dit alles zien we echter, dat „Marathon" voor een aantrekkelijk geheel had gezorgd. Is het dan ook te verwonderen, dat zoo-vele niet-Zeeuwen aan den oproep van „Marathon" gehoor gaven?

Om vier uur kregen we het groote gebeuren. Dertig loopers verschenen aan den start. Als de heer Broekhuijzen, luitenant ter zee 2e kl., namens den commandant van de Marine het startschot lost, gaat het direct in een snel tempo in de richting van de twee groote zeehelden Naerebout en

De overwinnaars gehuldigd. Arnold ontvangt van den ondercommandant der Marine zijn trofeeën, behaald in den Boulevard-loop.

De Ruijter. Langs den geheelen Boulevard stonden de menschen in rijen langs den kant geschaard. En de toeschouwers hebben kunnen genieten, want telkens weer kon men een vinnigen strijd zien.

Na ongeveer 10 minuten kwamen de eerste twee loopers in 't zicht. Gelijk op trokken zij naar de finish. Het waren de bekerhouder Wolf „Hellas" (Utrecht) en Arnold „B.A.C." (Breda). Hier werd een felle strijd gestreden. Zou Wolf ook hier evenals op den Singelloop te Middelburg zijn beker moeten afstaan? Tot op de laatste twintig meter geven zij elkaar geen draad toe, dan, plotseling, moet Wolf loslaten en Arnold gaat als eerste door de finish. Hij heeft de ruim 3600 Meter afgelegd in 11 minuten 21 seconden. Een keur van prijzen werd zijn deel. We noemen: de vrije reis naar Engeland, Miss Blanche wisselbeker, medaille en nogal meer. Wolf werd tweede in 11 min. 21 4/5 seconde. Als nummer drie komt de eerste Zeeuw. Het is de heer A. Kambier „E.M.M." (Middelburg) in 11 m. 42 2/5 sec.

Goed zoo Kambier, het is een prachtprestatie, zich tusschen al die Hollanders als derde te plaatsen. Volgende jaar nog een tikkje beter en de zaak is in orde. De Marathonmannen lieten ook niet lang op zich wachten. Nadat Hoogeweg (Hellas) als nummer vier was aangekomen, volgden I. Lefebvre en C. v. Sasgen, beiden van Marathon; zeker ook een fraai resultaat. Verder kwamen resp. als prijswinnaars, soms na felle onderlingen strijd, binnen Schmidske, „A. V.

1923," Swint „Marathon" v. d. Does „Olympia," Haitsma „A. V. 1923," Janse „E.M.M.," Compeer „Hellas," Zuidweg „E.M.M.," Lysen „E.M.M." en Aersens „Marathon."

De vereenigingsprijzen behaalden: „Hellas," „Marathon" en „E.M.M." terwijl de mannen van de „Zeemacht" zich in 't bezit wisten te stellen

De ploeg van „Zeemacht" welke beslag wist te leggen op de door het geïllustreerde weekblad Groot Rotterdam beschikbaar gestelde medaille.

van de door ons blad uitgeloopte medaille. Flink zoo, Jantjes.

Hiermede was dit sportfestijn ten einde. We brengen de Marathon-bestuurders hulde voor hun werk. Zoowel technisch als administratief was de zaak „af." Alleen het publiek heeft loopers en leiders heel wat last veroorzaakt. Een beetje meer medewerking van die zijde ware gewenscht.

De voetbalvereniging „Middelburg" deelt ons mede, dat de nederlaag- en seriewedstrijden volgende week reeds zullen aanvangen. Waarschijnlijk wordt de eerste wedstrijd reeds Donderdag 31 Juli gespeeld.

Goes, Walcheren, De Zeeuwen, en Vlissingen comb. I en II spelen tegen Middelburg II. Naast de lagere elftallen van deze vereenigingen komen Zeeuwsche Boys, Goesche Boys en R.C.S. tegen de lagere Middelburg-elftallen. Het eerste elftal van Middelburg speelt tegen Vlissingen I, N.O.A.D., de Baronie en Mevo.

Onwillekeurig komt bij ons de vraag op, waar blijft „Zeelandia"? Komt Zeelandianen, het kan ook voor u een goede training zijn.

Nog een kiekje tijdens den Boulevard-loop te Vlissingen, waarop de belangstelling voor dezen wedstrijd goed uitkomt.

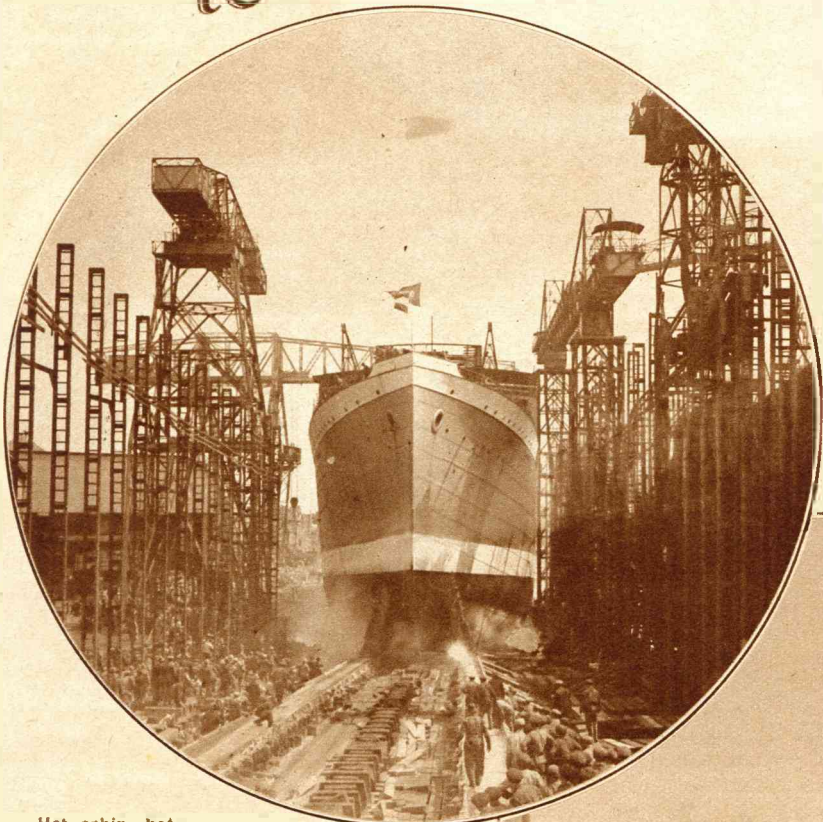
Tewaterlating van „De Dempo” bij de Mij. De Schelde te Vlissingen. Mevr. Quarles van Ufford, echtgenoot van den Commissaris der Koningin, verricht de plechtigheid van de tewaterlating.

Rotterdamschen Lloyd en dat een lengte heeft van 175 M. een breedte van 21.34 M. en een hoogte van 25 M. Het schip, dat een bemanning krijgt van 350 koppen, zal ongeveer 850 passagiers, o.w. ruim 500 eerste en 280 tweede klasse passagiers, kunnen vervoeren. De ruimte voor het goederenvervoer is 570,000 cft. Verwacht wordt dat de afwerking van dit dubbelschroefschip begin 1931 gereed zal zijn en dan zal voor het eerst een nieuw schip van deze grootte Vlissingen ver-

ZEEUWSCH

laten, door de grootsche keersluis, die thans zoo goed als geheel gereed is. Nadat de echtgenoot van den Commissaris der Koningin in Zeeland, mevrouw Quarles van Uffordbaronesse Müllert tot de Leemculle de laatste beletselen had weggenomen en het schip had gedoopt, gleed het casco, onder belangstelling van honderden op het terrein van De Schelde en in de omgeving daarvan, rustig het belangrijk opgezette kanaalwater in en was het in zijn element aangekomen. Moge het zeekasteel vele reizen naar Insulinde maken en toonen, dat De Schelde met haar kranige directie, haar kundige ingenieurs en haar flinke werkrachten, schepen weet te bouwen, die den naam van Vlissingen, van Zeeland en van geheel Nederland steeds hoog helpen houden.

De Dempo te watergelaten

Het schip, het grootste, dat bij De Schelde gebouwd is, glijdt van de helling.

Het is voor de inwoners van Vlissingen en omgeving steeds een bijzondere dag, als van een der hellingen van de N.V. Koninklijke Mij. „De Schelde”, Zeelands beroemde werf, een schip te water wordt gelaten, en Zaterdag jl. was dit te meer het geval, nu het een schip betrof van afmetingen en inhoud, zooals die vroeger aan deze werf nog nimmer waren voorgekomen. Het was het passagiers- en vrachtmotorenschip „Dempo”, dat in aanbouw is voor den

Te Axel werd het jaarlijksche concours gegeven van den Zeeuwschen Zangersbond. De aankomst der deelnemende vereenigingen te Axel. Uit alle deelen van de provincie was men opgekomen.

Foto van de Dempo na de tewaterlating.

NIEUWS

Een overzicht tijdens de uitvoeringen van den Zeeuwschen Zangersbond te Axel, die wegens het slechte weer maar matige belangstelling genoten.

Na de officiële ontvangst der bestuurders poseerde het gezelschap op het bordes van het Raadhuis te Axel.

Het eerste nummer:
Community Singing.

De Zeeuwsche Kunstkring „Het Zuiden” heeft haar tentoonstellingenreeks in paviljoen Juliana geopend met eene expositie van den heer Jacobs en mevrouw Hendrikx. De heer Jacobs, de in onze provincie welbekende schilder, die hier in 1914 kwam wonen, poseert voor ons bij Het Slapende Kind, in z'n atelier dat uitzicht geeft op de Schelde, waaraan hij zooveel van zijn impressies te danken heeft.

Gezicht op Westkapelle van Mevr. Hendrikx.

Zelfportret van de niet minder bekende Mevr. Hendrikx.

Vlissingsche Kermis

De kermissen in onze steden zijn weer ingezet. Vlissingen opende de rij. En ondanks storm en regen was het er nog vrij druk. Vooral de jeugd geniet volop en de ouderen genieten mee van de kermisvermaken, al raken deze langzamerhand uit den tijd.

Lange rijen gerekte halzen be-
wonderen het moois in de werptent.

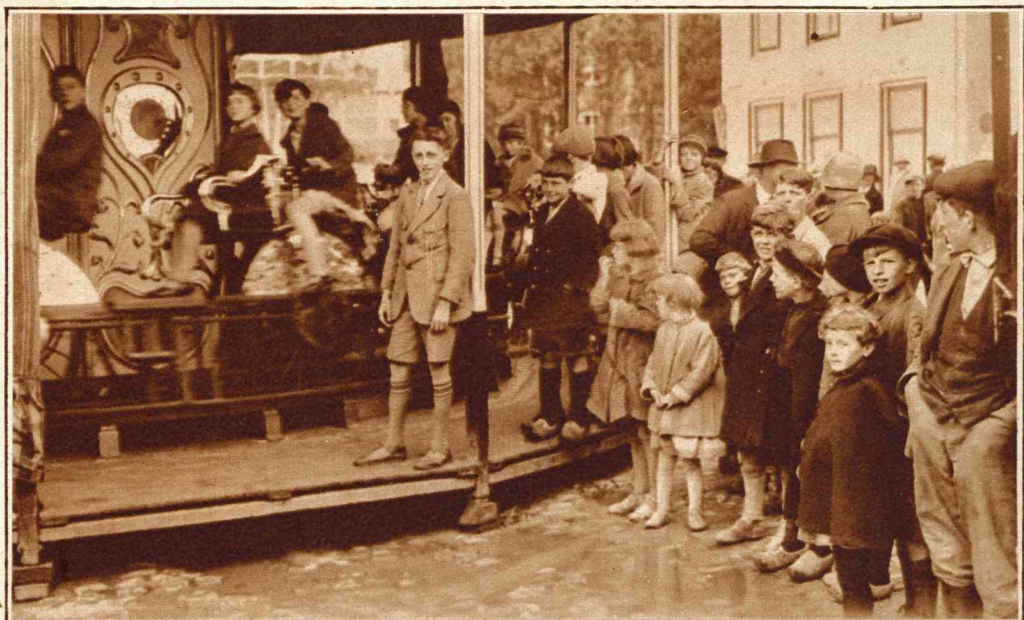

't Heeft toch wel iets van
vliegsensatie! Een inter-
essant kermistoneeltje.

Wembley-attractie. De „Caterpillar” of rups.

Een nieuwe attractie. „Op de moeste baren”.

En ook de man met de ballonnetjes
geniet extra aandacht van de jongens.

Belangstelling voor de fietsende
makkers in den draaimolen.